עלון מספר
528

עלון לשבת
יגל ביבי
פרשת ויצא

בראשות הרה"ג
ר' יגאל כהן שליט"א
ראש מוסדות 'ביבי אומר'
וארגון 'ענפים'

יהודים - על שם ההודיה

"וַתַּהַר עוֹד וַתֵּלֶד בֵּן וַתֹּאמֶר הַפַּעַם אוֹדֶה אֶת ה' עַל כֵּן קָרְאָה שְׁמוֹ יְהוּדָה"
(בְּרֵאשִׁית כט, לה).

לוֹמְדִים מִכָּאן דָּבָר מְאֹד יָפֶה: עַם יִשְׂרָאֵל נִקְרָאִים "יְהוּדִים". מַה זֶּה יְהוּדִי? עַל שֵׁם מָה אֲנַחְנוּ נִקְרָאִים יְהוּדִים? עַל שֵׁם יְהוּדָה.

לָמָּה זָכְתָה לֵאָה שֶׁמִּמֶּנָּה יָצָא הַבֵּן שֶׁעַל שְׁמוֹ קְרוּיִים כָּל עַם יִשְׂרָאֵל? לָמָּה כֻּלָּנוּ, בְּנֵי כָּל הַשְּׁבָטִים - נִקְרָאִים יְהוּדִים, וְלֹא לְוִיִּים אוֹ רְאוּבֵנִים?

הַהֶסְבֵּר הָעִקָּרִי לָזֶה - בְּגִלַּל שֶׁרֹב עַם יִשְׂרָאֵל שֶׁנִּמְצָא עַכְשָׁיו הוּא מִשִּׁבְטֹ יְהוּדָה.

אֲבָל לֵאָה זָכְתָה שֶׁכָּל עַם יִשְׂרָאֵל נִקְרָא עַל שֵׁם בְּנָהּ יְהוּדָה. לָמָּה? כִּי הָרִאשׁוֹנָה שֶׁהוֹדְתָה לַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא בַּהִיסְטוֹרְיָה זוֹ לֵאָה - "וַתַּהַר עוֹד וַתֵּלֶד בֵּן וַתֹּאמֶר הַפַּעַם אוֹדֶה אֶת ה' עַל כֵּן קָרְאָה שְׁמוֹ יְהוּדָה" (בְּרֵאשִׁית כט, לה). בְּגִלַּל הַהוֹדָיָה שֶׁהִיא הוֹדְתָה לַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא, דֶּרֶךְ הַשֵּׁם שֶׁל בְּנָהּ יְהוּדָה - הִיא זָכְתָה שֶׁכָּל עַם יִשְׂרָאֵל נִקְרָאִים עַל שֵׁם הַבֵּן שֶׁלָּהּ!

מָה הַמְיֻחָד בַּהוֹדָיָה שֶׁלָּהּ? זֶה הָיָה בִּזְמַן שֶׁנּוֹלַד לָהּ כְּמָה בָּנִים. הִיא יְכֹלָה לַחֲשֹׁב בְּלִבָּהּ: אֲנִי פּוֹרִיָּה וּבַעֲלִי צַדִּיק, לָכֵן זָכִינוּ לְבָנִים. הִיא יְכוֹלָה הָיְתָה לוֹמַר: "בָּרוּךְ ה', ה' זָכָה אוֹתִי בִּילָדִים כִּי בָּכִיתִי כָּל כָּךְ הַרְבֵּה שָׁנִים, שָׁמַרְתִּי עַל הַצְּנִיעוּת שֶׁלִּי, שָׁמַרְתִּי עַל הַקְּדֻשָּׁה שֶׁלִּי, לֹא הִתְיָאַשְׁתִּי גַּם כְּשֶׁאָמְרוּ לִי שֶׁאֲנִי הוֹלֶכֶת לְהִתְחַתֵּן עִם עִוֶּרֶת".

דָּבָר פֶּלֶא הוּא - כָּל כָּךְ הַרְבֵּה שָׁנִים אוֹמְרִים לָהּ שֶׁהִיא מְיֻעֶדֶת לְהִתְחַתֵּן עִם הֶרְשַׁע הַגָּדוֹל בְּיוֹתֵר בַּהִיסְטוֹרְיָה, וְהִיא לֹא מִתְיָאֶשֶׁת וְעַדַיִן שׁוֹמֶרֶת עַל צִדְקוּתָהּ.

אֲבָל הִיא לֹא חָשְׁבָה כָּךְ! אַדְרַבָּא, דַּוְקָא עַכְשָׁיו הִיא הוֹדְתָה לָהּ', "הַפַּעַם אוֹדֶה אֶת ה'". הִיא הוֹדְתָה גַּם עַל דָּבָר שֶׁהָיָה נִרְאֶה מוּבָן מֵאֵלָיו.

וְיֵשׁ בָּזֶה מָסָר מְאֹד חָשׁוּב - אָדָם צָרִיךְ לָדַעַת לְהוֹדוֹת. יָדוּעַ שֶׁדָּוִד מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל תִּקֵּן לְבָרֵךְ מֵאָה בְּרָכוֹת בְּיוֹם, כִּי הָיְתָה מַגֵּפָה בְּעַם יִשְׂרָאֵל, וְהָיוּ מֵתִים הַרְבֵּה מִבַּחוּרֵי יִשְׂרָאֵל. דָּוִד הָלַךְ וּבֵרֵר עַל מָה וְלָמָּה הַמַּגֵּפָה הַזּוֹ מַגִּיעָה, וְאָמְרוּ לוֹ שֶׁלֹּא מְבָרְכִים מַסְפִּיק אֶת ה'. אָז הוּא תִּקֵּן לְבָרֵךְ מֵאָה בְּרָכוֹת בְּיוֹם. (הוּבָא בַּטּוּר אוֹרַח חַיִּים, מו, עַל פִּי תְּשׁוּבַת רַב נָטְרוֹנַאי).

מַה יֵּשׁ בַּבְּרָכָה?

הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא לֹא צָרִיךְ אֶת הַבְּרָכוֹת שֶׁלָּנוּ. זֶה כְּמוֹ שֶׁאֲנִי אוֹמֵר לְמִישֶׁהוּ - "נָתַתִּי לְךָ עֲשָׂרָה שְׁקָלִים, תַּגִּיד תּוֹדָה רַבָּה". נִרְאֶה לָכֶם שֶׁבּוֹרֵא עוֹלָם צָרִיךְ אֶת הַתּוֹדָה שֶׁלָּנוּ? וַדַּאי שֶׁלֹּא. אֶלָּא, הַבְּרָכוֹת עַצְמָן נִתְּקָנוּ כְּדֵי לְהַרְגִּיל אוֹתָנוּ לְהוֹדוֹת.

אֲנַחְנוּ מַתְחִילִים אֶת הַבֹּקֶר בַּאֲמִירַת "מוֹדֶה אֲנִי לְפָנֶיךָ", וּמְבָרְכִים: "עַל נְטִילַת יָדַיִם", "אֲשֶׁר יָצַר אֶת הָאָדָם בְּחָכְמָה", "שֶׁלֹּא עָשַׂנִי גּוֹי", "שֶׁלֹּא עָשַׂנִי עֶבֶד", "פּוֹקֵחַ עִוְרִים", "זוֹקֵף כְּפוּפִים". וּבְמֶשֶׁךְ הַיּוֹם מְבָרְכִים: "שֶׁהַכֹּל נִהְיָה בִּדְבָרוֹ", "בּוֹרֵא פְּרִי הָעֵץ", "בּוֹרֵא פְּרִי הָאֲדָמָה" - כָּל הַבְּרָכוֹת שֶׁחָזַ"ל תִּקְּנוּ כְּדֵי שֶׁנַּשְׂלִים מֵאָה בְּרָכוֹת בְּכָל יוֹם, נִתְּקָנוּ בִּשְׁבִיל שֶׁהַיְּהוּדִי יִלְמַד שֶׁצָּרִיךְ לָדַעַת לְהוֹדוֹת.

עִקַּר מַטָּרַת הַבְּרָכוֹת הִיא שֶׁנִּלְמַד לְהוֹדוֹת. קַבָּלָתָ מַשֶּׁהוּ? תַּגִּיד תּוֹדָה. עִקְּרֵי הַיְּהֲדוּת תְּלוּיִים בְּהַכָּרַת הַטּוֹב וּבְהוֹדָיָה לְמִי שֶׁנָּתַן לְךָ, כִּי אֲנַחְנוּ, עַם יִשְׂרָאֵל, נִקְרָאִים יְהוּדִים בִּגְלַל הַהוֹדָיָה שֶׁל לֵאָה לָהּ'.

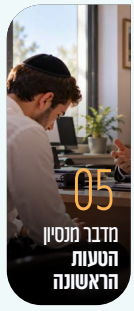
הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא הוֹצִיא אוֹתָנוּ מִמִּצְרַיִם לִפְנֵי שִׁלֹּשֶׁת אֲלָפִים וּשְׁלֹשׁ מֵאוֹת שָׁנָה, וְלָכֵן הַיּוֹם אֲנַחְנוּ עֲבָדִים שֶׁלּוֹ. אֲנַחְנוּ צְרִיכִים לְהַכִּיר לוֹ טוֹבָה עַל כָּךְ שֶׁהוּא הוֹצִיא אוֹתָנוּ מִמִּצְרַיִם. כָּךְ אוֹמֵר חוֹבוֹת הַלְּבָבוֹת. (שַׁעַר עֲבוֹדַת הָאֱלֹקִים, פֶּרֶק ג). הַהוֹדָיָה הַזּוֹ הִיא בְּסִיס חָשׁוּב בַּיְּהֲדוּת, וְזֶה לֹא נִגְמָר רַק בֵּינֵינוּ לְבֵין הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא.

זֶה מַתְחִיל שָׁם וּמַמְשִׁיךְ בְּהוֹדָיָה בֵּין אָדָם לַחֲבֵרוֹ, בֵּין אָדָם לְאָבִיו וְאִמּוֹ.

חוֹבָה שֶׁתִּהְיֶה לָנוּ הַכָּרַת הַטּוֹב לְאַבָּא וּלְאִמָּא שֶׁהֵבִיאוּ אוֹתָנוּ לָעוֹלָם, לָאִשָּׁה שֶׁחָיָּה אִתָּנוּ וְעוֹזֶרֶת לָנוּ, לָרַב שֶׁלָּנוּ, לַתַּלְמִידִים שֶׁלָּנוּ, לְכָל אֶחָד שֶׁקִּבַּלְנוּ מִמֶּנּוּ עֶזְרָה. כְּשֶׁאָנוּ מַכִּירִים טוֹבָה - אָנוּ רְאוּיִים לִהְיוֹת חֵלֶק מֵעַם יִשְׂרָאֵל שֶׁנִּקְרָאִים יְהוּדִים.

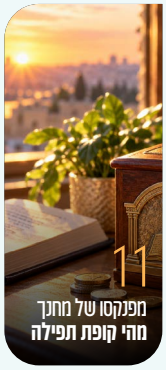
"הַפַּעַם אוֹדֶה אֶת ה'" - אֲנַחְנוּ נִקְרָאִים יְהוּדִים עַל שֵׁם הַהוֹדָיָה.

שבת שלום!

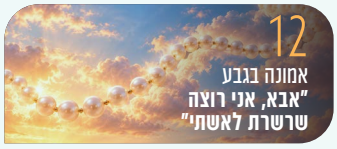

זמני שבת לפי לוח "אור החיים"

	י-ם	ת"א	חיפה	ב"ש
כניסה	16:21*	16:20	16:19	16:22
יציאה	17:12	17:10	17:10	17:12
ר"ת	17:47	17:43	17:42	17:47

בירושלים: לנוהגים 40 דק' **16:01**

זוכים להיות חלק
בהחזקת תורה!

מעל 180 אברכים
לומדים בכולל "ביבי אומר" ומתפללים לזכות
מחזיקי התורה והצלחתם בכל ענייני החיים

לזכויות נצח חייגו > 03-8000-770

שאל את הרב

הרב נריה ברבי
ראש "ענפים בהלכה"
*2381

אדם הניזון דרך 'אינפוזיה', האם צריך קודם לכן צריך לעשות קידוש?

חולה אשר ל"ע ניזון דרך אינפוזיה, אין זה נחשב לאכילה המחייבת בקידוש. אבל מכל מקום צריך להשתדל לעשות או לשמוע קידוש, כדי לקיים מצוות קידוש בלי קשר לדין אכילה קודם הקידוש.

(שו"ת מנחת יצחק ח"ח סי' ל אות ה).

התעכבתי אחרי התפילה בבית הכנסת, ועד שהגעתי לבית, מור אבי הי"ו כבר התחיל הקידוש, ובירך 'בורא פרי הגפן', האם ניתן לצאת ידי חובה בשמיעת ברכת הקידוש ללא ברכת 'בורא פרי הגפן'?

מי שהתאחר לביתו בליל שבת והמקדש כבר התחיל באמירת הקידוש, ובירך ברכת 'בורא פרי הגפן', כל זמן שלא התחיל ברכת הקידוש, יכול השומע לצאת ידי חובה, כיון שאין כוס הקדיש תלוי בברכת בורא פרי הגפן, ואינה אלא כתנאי לכך שיוכל לטעום מן הכוס. ולכן גם אם לא שמע ברכת הגפן, יצא ידי חובה.

אבל בקידוש של יום, שבו אין מברכים אלא בורא פרי הגפן, (ואין אומרים כל ברכת הקידוש כמו בליל שבת), אם לא שמע ברכת בורא פרי הגפן, לא יצא ידי חובה.

(שו"ת חלקת יעקב ח"ב סי' קמו. שו"ת אור לציון ח"ב עמ' קעט. וע' היטב בשו"ת הרי יהודה שהבאנו לעיל).

בשבת הקרובה אנו מתארחים אצל סבא של אשתי, ואינני יודע, האם הוא מכוין להוציא ידי חובה בשעת הקידוש, ונוסף על כך הוא גם בולע חלק מהמילים, כיצד עלינו לנהוג לגבי הקידוש?

מי שמתארח בשבת ואינו יכול לשמוע הקידוש מבעל הבית מפני שהוא בולע מילים או שחושש שאינו מכוין להוציא ידי חובה, יכול לומר כל נוסח הקידוש מילה במילה יחד עם בעל הבית בלחש, ויתן עיניו בכוס שביד בעל הבית שמברך, וכבעל הבית מסיים הברכה, לא יענה אחריו אמן, מכיון שבדעתו לטעום מכוס הקידוש, ואם יענה אמן הרי זה הפסק בין הברכה לטעימה. (דהיינו כיון שהוא גם אמר כל נוסח הברכה, ולא יצא ידי חובה מאמירת בעל הבית, הרי שהוא צריך לטעום בעצמו מכוס הקידוש, ועניית ה'אמן' ביניהם היא בגדר של הפסק).

(שו"ת יחוה דעת ח"ו סי' כח. ושם בעמ' קמח בהערה).

משלחן רבנו

שלום לרב. שמעתי שיש אומרים שאסור לאכול פסיפלורה בגלל שזה ערלה ורציתי לדעת מה ההלכה בזה?

תשובה: שאלה יפה וחכמה שאלתו כידוע שיש לנו דין ערלה שאסור לאכול מהפירות בשלש שנים הראשונות. שנאמר: "כל עץ מאכל שלש שנים ערלים לא יאכל".

אולם דין זה נאמר רק בעץ, כלשון הפסוק, ולא בירק, והשאלה איך לדון את הפסיפלורה כעץ או כירק.

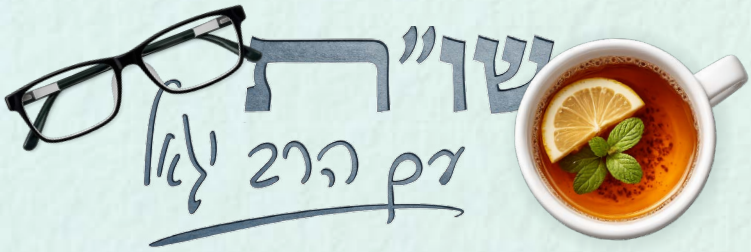
יש שסברו שיש לזה דין של עץ, שהרי הוא דומה לעץ שיש לו גזע וענפים ומחזיק כמה שנים, וממילא אם לא עברו 3 שנים ערלה, ואסור באכילה. וכידוע דעץ פסיפלורה מחזיק רק כשלוש ארבע שנים לערך {ולכן הם לא קונים ללא השגחה שזה לא ערלה, כגון שמיובא מחול שאז אין בעיה או שעברו על העץ ג שנים} וכך נוהגים רבים מהאשכנזים כמו שכתב בספר פאת שדך.

אולם מרן רבינו עובדיה (שות יחווה דעת חלק ד ס נב) פסק כדעת הרדב"ז, שחידש: שכל עץ שנותן פירות תוך שנה לנטיעתו אין דינו כעץ אלא כירק {שסתם עץ כגון תפוזים וכדומה מתחיל לתת פירות רק אחר כמה שנים ומחזיק מעמד הרבה שנים}, וממילא לא שייך בזה דין ערלה והעיד הרדבז שכך נהגו גדולי עולם כסברא זאת. וכידוע העץ פסיפלורה נותן פירות תוך שנה לנטיעה שלו וזו דעתו גם של רבינו יוסף חיים בעל הבן איש חי, כמו שכתב בספרו רב פעלים. וכן כתבו רבים מן האחרונים כמבואר ביחווה דעת שם שדינו כירק וממילא גם ברכתו אדמה.

לסיכום: דעת מרן רבינו עובדיה ועוד רבים מן הפוסקים, שפסיפלורה לא נוהג דין ערלה, ברכתה אדמה. וכך נוהגים רבים וכך הלכה. ויש שחששו בעיקר חלק מאשכנזים לאכול פסיפלורה רק מחו"ל או שוודאי עבר 3 שנים.

החותם בברכת כהנים יגאל כהן

שאלה: מצאתי כסף בכולל ואני יכול לדעת מי המאבד ע"י שאסתכל במצלמות, האם אני מחויב להסתכל במצלמות ולהחזיר?

תשובה:

ע"פ הדין אינו חייב להחזיר שהרי הבעלים התייאשו ו'הרי אלו שלו' כמו שכתב מרן (חו"מ סי' רסד), מ"מ אם מחזיר לפנים משורת הדין תבוא עליו ברכה וכן ראוי לעשות (מרן סי' רנט סעיף ה').

שאלה: האם מותר לדבר במקווה?

תשובה:

דברי תורה אסור לדבר אך דברי חולין מותר כמו שכתב מרן (סי' פ"ד), ויש חסידים שמחמירים לא לדבר כלל וכמו שמובא בשם ספר חסידים, ומ"מ אין להאריך בדיבורים מיותרים ולשהות במקום שלא לצורך כלל.

שאלה: נדרתי 35 ₪ לבית הכנסת, ויש לי 10 $, והדולר שווה באותו היום 3.5 ₪. ואם אני אתן לגבאי את ה- 10$ הוא יצטרך לפרוט אותם, ובגלל העמלה יצא שהוא יקבל פחות מ 35 ₪. האם מותר לתת את ה- 10$ בכזה מקרה?

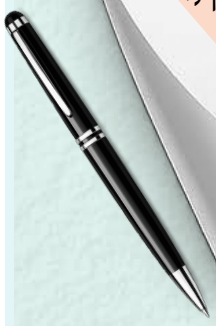
תשובה:

הדולר בארץ ישראל לא נחשב כמטבע עובר לסוחר, כמו שפסקו האחרונים בהלכות ריבית, שיש בדולר דין סאה בסאה. ולכן לא נפטר מהנדר שלו עד שיתן 35₪ לאחר פריטה.

שאלה: נתתי לחבר הלוואה של 980 ₪, כשהגיע זמן הפרעון הוא החזיר לי 1,000 ₪, וכשאמרתי לו שזה ריבית, הוא אמר לי שאינו נותן לי בגלל ההלוואה אלא במתנה, כי אין לו עניין ב- 20 ₪ האלו. האם זה מותר?

תשובה:

אסור להוסיף כסף בשעת פרעון ההלוואה, משום שנראה כריבית אע"פ שלא קצץ לו קודם לכן, מכל מקום זה נראה כריבית, כמבואר בשו"ע. ועיין ספר מלוה ה' להגאון ר' משה לוי זצ"ל.

מדי שבת

מתוך ספרו של מרן ראש הישיבה רבנו מאיר מאזוז זצוק"ל

הרב אחיה עובדיה

הקמת ישיבת וואלוז'ין

רבי חיים מוואלוז'ין, שנה אחת בא לרבו הגאון מוילנא ואמר לו בהתלהבות: אני רוצה לפתוח ישיבה! אמר לו רבו: אל תפתח, לא צריך. אחרי שנתיים-שלש בא אליו שוב ואמר לו: אני רוצה לפתוח ישיבה שילמדו בה עיון טוב. אמר לו הגאון מוילנא: טוב מאד, תפתח ישיבה. שאל אותו: אבל לפני כמה שנים אמרת לי לא לפתוח? אמר לו: בפעם שעברה היית מתלהב, כשאתה מתלהב אתה שופט את הדברים בשכל חם. אבל אחרי שיורדת ההתלהבות, שופטים את הדברים בשכל קר. הרמב"ם כותב במורה נבוכים "כל התלהבות אסורה!".

רבי חיים מוואלוז'ין היה עשיר, אז הוא אסף עשרה אברכים שישבו וילמדו, והיה משלם להם. אחרי שהתרבו התלמידים היה מוכרח לאסוף כסף. הלך לעיירה "ברודי" בשביל שיתרמו לו. כשהגיע לעיר, היו התושבים אומרים לו: "תן לנו שיעור", "תן לנו פלפול", כל מה שביקשו עשה בשבילם. וכשהגיע הזמן שצריך לחזור לעירו, אמר להם: אני חשבתי שתתנו לי "כבוד חסר", ואתם הבאתם לי "כבוד מלא".

מה הכוונה? כתוב בפרשה שיעקב שמע שהבנים של לבן אומרים: "לקח יעקב את כל אשר לאבינו, ומאשר לאבינו עשה את כל הכבוד הזה". מה זה "את כל הכבוד הזה"? יש מדרש שאומר "כבוד" זה כסף וזהב. הבנים של לבן מתלוננים שיעקב לקח לאביהם כסף וזהב. ככה תמיד הגוים אומרים עלינו.

וכתוב במשנה: אין כבוד אלא תורה, שנאמר "כבוד חכמים ינחלו, ותמימים ינחלו טוב", ואין טוב אלא תורה, שנאמר "כי לקח טוב נתתי לכם תורתי אל תעזובו". מה זה "כבוד חכמים ינחלו"? זו התורה. יש כאן סתירה, פעם "כבוד" פירושו כסף וזהב, ופעם פירושו תורה. אמר להם: מורי ורבי אומר שיש הבדל, "ומאשר לאבינו עשה את כל הכבֹד הזה", "כבֹד" כתובה בלי וא"ו. לעומת זאת, "כבוד חכמים ינחלו" כתובה עם וא"ו. אז "כבֹד" בכתיב חסר זה כסף וזהב, ו"כבוד" בכתיב מלא זו תורה. וזהו מה שאמר להם רבי חיים: אני חשבתי שתתנו לי "כבֹד חסר" - כסף וזהב, ואתם נתתם לי "כבוד מלא", נתתם לי תורה - "תמסור שיעור", "תגיד פלפול"... הקהל שמעו את זה וקיבלו את דבריו, עשו מגבית ותרמו הרבה כסף.

לרכישת הספר מדי שבת >>> 053-3178863

מאמרים בהלכה ובאמונה, סיפורים לילדים, מדור לנשים ועוד תוכן עשיר לחיזוק וקירוב לנשמה

יש לך אפשרות **לזכות** את **הרבים**

התקשרו לשותפות בהפצה >
03-8000-770

חדרי הלב

שו"ת עם הרב רפאל רובין

בימים של התעוררות מתעורר באדם רצון גדול להשתנות. הוא רוצה לקבל על עצמו עוד תורה, עוד תפילה, עוד קדושה, לתקן בבת אחת את אשר לא הצליח לתקן במשך שנים. הרצון קדוש, אך לא תמיד הדרך נכונה.

סיפר הרב שלמה וולבה זצ"ל שבמהלך המלחמה עם מצרים הוא טס לחזק את החיילים בסיני. לפתע החל המטוס להנמיך מאוד, והוא חשש שמא עומדים להתרסק. הטייס הסביר לו - מנמיכים כדי שלא להיקלט במכ"ם האויב. אין לרב ממה לחשוש.

ויש בזה משל נפלא לעבודת ה'.

האם קבלה טובה היא קבלה נכונה?

לעיתים אדם מקבל על עצמו קבלה גבוהה כל כך, עד שכל כוחות היצר מתעוררים כנגדו. אתמול כמעט לא למד, והיום הוא מחליט ללמוד שעות רבות; אתמול היה רחוק משמירת גדר מסוים, והיום הוא מבקש להפוך את כל חייו ברגע אחד. ההתלהבות גדולה, אך כלי הנפש עדיין אינם מוכנים לשאת אותה.

שלמה המלך אומר: "אורח צדיקים כאור נגה, הולך ואור עד נכון היום". אורו של הצדיק אינו מופיע בבת אחת; הוא הולך ומוסיף.

קבלה טובה צריכה להיות אמיתית, מדודה ויציבה. פעמים שחמש דקות של לימוד הנשמרות מדי יום יקרות יותר מקבלה של שעתיים המתפרקת לאחר שבוע.

אין בכך פשרה בעבודת ה'. אדרבה, זוהי הכרה אמיתית בדרך שבה הקב"ה ברא את נפש האדם.

אין צורך לטוס מיד לגובה. צריך לבחור גובה שאפשר להחזיק בו, להתבסס, ואז לעלות עוד קומה.

כך בונים שינוי שאינו רק מרגש - אלא נשאר.

שמירת הלשון

הרב אהוד מולאי

מחבר הספר "ואהבת לרעך כמוך"

"סוד אחר אל תגל" (משלי כה, ט)

שלום לעם ישראל היקרים והחביבים

נשאלתי מאת יהודי מתוק, שקביעות עיתים לתורה אצלו זה כמו חוק, האם מותר לגלות סוד שאמר לו חבר, או שבגילוי הסוד על איסור הוא עובר.

ועניתי לאותו יהודי נעים, שבהנהגותיו אותי תמיד הוא מרשים.

שכותב 'החפץ חיים' בהלכות רכילות (כלל ח הל' ה), דבר שצריך להיות אצלנו אומנות, שחייב אדם להסתיר סוד, שמגלה לו חברו בדרך סתר מאוד. כיון שיש בגילוי הסוד, נזק גדול מאוד, שעל ידי שהסוד יתפרסם, תוכניות בעל הסוד עלולות להתעקם, לקלקל את תכניותיו, ולהרוס את שאיפותיו. והוסיף 'החפץ חיים' (באר מים חיים ס"ק ז), שלגלות סוד שאמר לו חברו בצנעה, הוא דבר הרבה יותר חמור מסתם אבק לשון הרע.

וכתב המגן אברהם (סי' קנו סק"ב), שהיה תלמיד חכם מורם מעם, שאפילו אם הסוד נאמר ברבים, אסור לו לספר זאת לאחרים, כיון שכך ביקש ממנו בעל הסוד, ובזה הדבר צריך לעשות לו כבוד.

עוד כתב הגר"ח קנייבסקי זצ"ל בספרו 'דרך שיחה' (חלק א עמוד תכט), שאף אם בעל הסוד כבר נפטר לחיי העולם הבא, כל שהקפיד בעל הסוד שלא יגלו אותו לאחרים, אסור לגלותו אף אם בו מפצירים.

אמנם יש אופנים, כאלו ואחרים, שאיסור גילוי הסוד, נדחה מפני צורך גדול מאוד. למשל, אם אדם גילה לחברו שהוא רוצה לגזול מפלוני להזיקו או להכותו, ואמר לו שלא יגלה זאת לאף אחד גם לא לחמותו, מותר ואף מצוה לגלות דבר זה לאותו אחד, כדי שלא ינזק מאף אחד, שהרי כתוב: "לא תעמוד על דם רעך" (ויקרא יט, טז), "ומה ששנוא עליך אל תעשה לחברך" (שבת לא, ע"א).

וכן הדין בכל צורך גדול מאוד, צריך לדעת איך בעבודת ה' עם זה לעבוד. כגון מחנך שמספר לו תלמידו את סודו, שעושה דברים שיכולים להורידו, וגם את חבריו לשאול תחתית, ועליהם אחר כך יהיה קשה להביט, באופן זה ודאי שמצוה וחובה לספר, ואת התלמידים להציל כמה שיותר מהר.

יהי רצון שיתקיים בנו הפסוק: "סוד ה' ליראיו, ובריתו להודיעם" (תהלים כה, יד), אמן כן יהי רצון.

להורדת החוברת סרקו

ניתן לשמוע חיזוק קצר (כדקה וחצי) מדי יום ביומו בהלכות שמירת הלשון בטל: 077-2222-069 (שלוחה 3 ואחר כך הקש 1.)

150 שיעורים נבחרים של הרב יגאל כהן

עכשיו > בדיסק און קי

מלאים בהגשמה עצמית • מוטיבציה

טיפול בדיכאון וחרדות • זוגיות טובה

לפרטים > 03-8000-770

מלאי של עצמה

מדבר מנסיון

הרב אסף זכריה יועץ ומטפל רגשי

הטעות הראשונה

זה היה השבוע הראשון שלי כמורה בבית הספר, ורציתי להוכיח שבחרו נכון. הגעתי מוקדם, הכנתי שיעורים והשקעתי בכל פרט. ואז עשיתי טעות. לא משהו שאפשר להסתיר או לתרץ, אלא טעות רצינית שגרמה לבעיה והגיעה מהר מאוד לשולחן של המנהל.

כשהמנהל ביקש שאכנס אליו הייתי בטוח שזה נגמר. נכנסתי לחדר והתיישבתי מולו, כבר מכין בראש את ההסברים. הוא הסתכל עליי ואמר: "עשית טעות. טעות רצינית." הורדתי את הראש. ואז הוא המשיך: "אבל אני לא בוחר מורים לפי השאלה אם הם אף פעם לא טועים. אני בוחר אותם לפי מה שהם עושים אחרי שטעו."

הרמתי אליו את העיניים. ציפיתי לנזיפה, ובמקום זה שמעתי ממנו משהו אחר לגמרי. "אני מאמין בך. בגלל זה קיבלת את המקום הזה. עכשיו תלמד מהטעות ותראה לי שצדקתי."

יצאתי מהחדר אחרת ממה שנכנסתי. לא הרגשתי שהטעות נעלמה, להפך, הרגשתי את האחריות הרבה יותר. אבל במקום לרצות לברוח רציתי להוכיח שהאמון שנתנו בי לא היה טעות. מאותו יום השקעתי יותר, שאלתי כשלא הייתי בטוח ולמדתי מהנסיון. עם הזמן מצאתי את המקום שלי והצלחתי מאוד בעבודה.

שנים אחר כך הגיע לבית הספר מורה חדש. באחד השבועות הראשונים הוא עשה טעות והגיע אליי שבור. ראיתי עליו את אותו פחד שאני הכרתי היטב. הסתכלתי עליו ואמרתי: "עשית טעות. אבל הטעות הזאת לא מספרת לי מי אתה. אני מאמין בך. עכשיו בוא נראה מה אתה עושה מכאן."

באותו רגע הבנתי מה המנהל שלי נתן לי אז. הוא לא התעלם מהטעות, הוא פשוט סירב לוותר על האדם שעשה אותה.

ולפעמים זה בדיוק מה שאדם צריך ברגע של כישלון: מישהו שיראה את הטעות, אבל יצליח לראות גם מעבר לה. כי אמון שניתן לאדם דווקא אחרי שנפל יכול להיות הכח שיגרום לו לקום.

לפעמים מספיק שמישהו יקשיב נכון בזמן
כדי לעצור הידרדרות בבית.
מוקד תמיכה והדרכה להורים בהכוונת הרב אסף זכריה
ימים א'-ה' | 23:00-22:00 054-8420996

לגימות של השראה הרב יצחק פנגר
לנער ולהתרומם

לאיכר אחד היה בחווה חמור זקן, ובאר שבקושי תפקדה. יום אחד החמור נפל לתוך הבאר, ולא היתה לו כל אפשרות לצאת. הוא החל לנעור בקולי קולות, והאיכר לא ידע מה לעשות, עד שזקני הכפר ייעצו לו למלא את הבאר בחול, ובכך גם "להשתיק" את החמור. מחוסר ברירה החל האיכר לזרוק אל תוך הבאר רגבי בוץ וחול.

בתחילה עוד נשמעו נעירות החמור, אך לאט לאט הן נדמו. כך המשיך האיכר, עד שלפתע הוא רואה את ראשו של החמור מבצבץ החוצה - והנה הוא מחוץ לבאר. שאל האיכר את החמור: "כיצד עשית זאת?" ענה לו החמור: "בתחילה, כשזרקת עלי את הבוץ, התמרמרתי וכעסתי. אך לאחר מכן שאלתי את עצמי כיצד אני יכול להשתמש בזה לטובתי. החלטתי לנער את הבוץ מעלי, לדרוך עליו, ולהתרומם..."

מכל מצב בחיים אפשר לשקוע או להתרומם.

בפרשת ויצא, אחרי שבע שנים שהוא עובד בעבור רחל, מתברר ליעקב אבינו שמתחת לחופה חמיו רימה אותו, והחליף את רחל בלאה. יעקב אבינו כועס, אבל הוא מחליט לא לשבור את הכלים ולא להתייאש. הוא יעבוד עוד שבע שנים. בסופו של דבר, הוא אכן זוכה להתחתן עם רחל, אבל לא רק זה - רחל היתה עקרה. אם הם היו מתחתנים מיד, יתכן שלא היו להם ילדים. מלאה היו ליעקב שישה בנים, ובסופו של דבר גם רחל נפקדה בזכות זה שהיא ויתרה לאחותה. כך שיעקב רק הרוויח מהמצב, בסופו של דבר.

תזכרו, יקירי - כשלא הולך כמו שרוצים, לומדים לרצות כמו שהולך. ואולי בסוף אפילו יתברר שמה שהיה נראה לנו הדבר הנורא ביותר, עוד יהפוך לדבר המשמעותי ביותר עבורנו.

"כל דבר בחיים הוא זמני. אם זה טוב, תיהנה מזה כי זה לא ימשך לנצח. אם זה רע, אל תדאג כי זה גם יעבור."

דרך חדשה הרב מאיר כהן רב קהילה באור יהודה
עבירות שבידו

נאמר בתורה (דברים כ', ח'): "ויספו השטרים לדבר אל העם ואמרו מי האיש הירא ורך הלבב ילך וישב לביתו ולא ימס את לבב אחיו כלבבו", ואמר רבי יוסי הגלילי (סוטה מד' ע"א) שפירוש הדברים "הירא ורך הלבב", זה המתייירא מעבירות שבידו. ושאל על זה רבי שלום שבדרון זיע"א: למה שיחזור לביתו, הרי יכול לעשות תשובה על אתר ויתכפר לו. ואם כן, מדוע שיחזור הביתה? יעשה תשובה ויחזור למלחמה? ומתרץ, שמדובר על עבירות שעדיין בידו, כלומר, שאוחז אותם ולא עזבם, ואף שיודע שעבירות הן, כיון שהורגל בהן, קשה לו לפרוש מהרגלו ולהניח תאוותו, ולכן אינו עושה תשובה, ועליו לשוב לביתו.

מי שולט במי

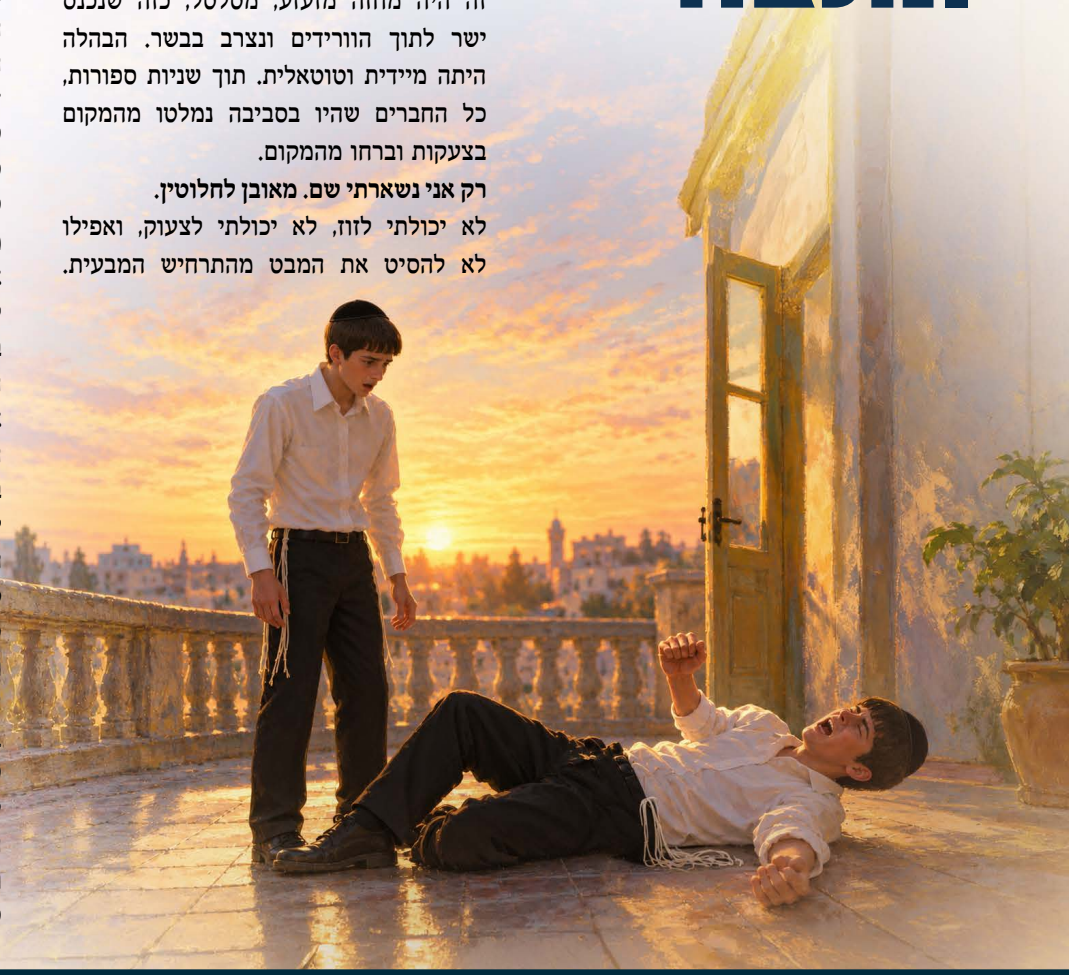
מסופר על אדם אחד, שנאשם בעבירה שעבר נגד המלך, ונכלא בבית הכלא עד למועד משפטו. כאשר הגיע זמן המשפט, הוצא מן הכלא על ידי שומר, שהתכונן להובילו אל אולם בית המשפט. השומר שחשש כי האסיר ינסה להימלט, הוציא מכיסו זוג אזיקים, אזיק אחד הצמיד לידו של האסיר, ואזיק שני שם על ידו שלו, וכך צעדו ברחוב העיר. בצידי הדרך התאספו עוברים ושבים, שחזו במחזה ולעגו לאסיר. טועים אתם, אמר האסיר כשהוא נעלב, לא הוא המוביל אותי, אלא אני הוא זה המוביל אותו... אני הוא זה שנעלתי את ידו באזיקים... אם כך, אמר החכם, אחד מתוך הקהל, פתח נא את האזיק שעל ידך, וניווכח שאמת בפיך! אם יכול אתה להתנתק ממנו, סימן כי אתה שולט בו, ואם הוא יכול להתנתק, סימן שהוא שולט בך!

כן הוא גם הנמשל, אמר הסבא מנובהרדוק זיע"א, פעמים היצר הרע כובל אליו את האדם, בהרגל רע שהוא מרגילו, אם רוצה האדם לדעת, מי באמת שולט במי, יבדוק את עצמו, אם הוא יכול להתנתק מהרגליו הרעים אם לאו... הוא אשר אנחנו מבקשים בכל יום בתפילת שחרית: "ואל ישלוט בנו יצר הרע..."

לגמור של סיפור

הרב משה רבי

נשבר ומנצח

שלום, אני נהוראי, מהקריות.

הסיפור שלי הוא לפני שנתיים, שעת צהריים בישיבה הקטנה. עמדנו לשיח קל ומשוחרר של חברים לפני שנכנסים למנוחה. האווירה היתה נינוחה, עוטפת, מוכרת ומרגיעה. הכל הרגיש בטוח לחלוטין.

ואז, בשבריר שנייה אחד, המציאות התרסקה לרסיסים קטנים.

יחיאל, החבר הקרוב ששוחח איתי, התמוטט פתאום אחורנית על הרצפה. גופו נדרך בבת אחת בצורה מחרידה, השרירים שלו התכווצו בעוצמה קשה, והוא החל לרעוד בפרכוסים קשים ואלימים בכל אבריו. תוך שניות ספורות נפלט קצף לבן מפיו וגופו התעוות לחלוטין. זה היה מחזה מזעזע, מטלטל, כזה שנכנס ישר לתוך הווירידים ונצרב בבשר. הבהלה היתה מיידית וטוטאלית. תוך שניות ספורות, כל החברים שהיו בסביבה נמלטו מהמקום בצעקות וברחו מהמקום.

רק אני נשארתי שם. מאובן לחלוטין.

לא יכולתי לזוז, לא יכולתי לצעוק, ואפילו לא להסיט את המבט מהתרחיש המבעית.

הרגליים שלי קפאו כאילו יצקו אותן בבטון. גם כשהגיעו צוותי ההצלה והפראמדיקים לא זזתי מילימטר.

זה היה שיתוק מוחלט. תחושת אובדן שליטה טוטאלית, כאילו הלב עומד לחדול מלפעום והמח סירב לעבד את המציאות. בסופו של דבר, בחור בוגר נאלץ להרים אותי כמעט בכח, תומך בגופי הרועד כשאני מדדה באיטיות, כבוי ומבועת לחלוטין, בדרך החוצה מהחדר ההומה, ועדיין: **לא מוציא מילה מהפה.**

ההלם הקשה של אותו רגע לא חלף גם כשהצוות הרפואי פינה את יחיאל. החרדה לא עזבה אותי היא הפכה לצל כבד ושחור שליווה אותי בכל שניה. כל רעש קטן הבהיל אותי, כל מראה הזכיר את התמוטטותו של יחיאל, והתחושה היתה ששום מקום בעולם כבר לא בטוח.

חזרתי הביתה ונפלתי למיטה. שעות הפכו לימים, וימים ארוכים הפכו לחודשים. אבא שלי, שנחרד לראות אותי במצב כה ירוד, כבוי ומנותק, עשה ככל יכולתו כדי להציל אותי: הוא הביא עד למיטתי את מיטב הפסיכולוגים, המטפלים ואנשי המקצוע בתחום. אבל שום דבר לא חדר את החומה הבצורה והאטומה שהקמתי סביבי. במשך חצי שנה הייתי שקוע בדיכאון עמוק ובחרדות משתקות, אבן שאין לה הופכים, מנותק לחלוטין מהעולם, מהחברים ומעצמי.

אבל אבא לא ויתר עליי אף פעם. הוא החל להראות לי במחשב הרצאות ושיחות שונות, בתקווה שמשהו, מישהו, יצליח לגעת בנקודה הכאובה ולשלוף אותי מהבור העמוק שנפלתי אליו. אני אהבתי את זה, זה גרם לי להעביר את הזמן עם מחשבות טובות ועידוד, אבל נשארתי בבית בדיכאון ללא יכולת לצאת.

יום אחד, אבא שלי הראה לי משהו אחר. "אתה חייב לראות את הרב יגאל כהן, זה יעשה לך טוב".

טוב נו... התרגלתי כבר לראות את כל השיחות וההרצאות, זרמתי גם עם ההרצאה הזו של הרב יגאל, אבל פתאום קרה לי משהו טוב.

בפעם הראשונה מזה חודשים ארוכים, הרגשתי שמשהו בפנים מתעורר לחיים. מישהו דיבר ישירות אל הנשמה הפצועה שלי, עטף את הלב המרוסק שלי באהבה פשוטה, חמה ונטולת שיפוטיות. הוא דיבר על תקוה, על כך שלכל אדם בעולם יש נסיונות ומורכבויות, וגם

הלב מכוון לשידור הנכון

כל התוכניות של הרב יגאל כהן
ממש כאן לפניכם!

קול ברמה | 10:00 | שישי

כאן מורשת | 23:00 | רביעי

עכשיו 14 | 15:30 | שישי

הוא עצמו התמודד, והיה במצב לא פשוט, אבל תמיד ידע שה' נמצא איתו, ואוהב אותו איך שהוא.

ביקשתי מאבא עוד הרצאות שלו, אני זוכר איך התחלתי להתיישב על המיטה. מדי יום ישבתי מול המחשב וגמעתי את המילים בצמא אדיר. כשתקפו אותי הפחדים בלילה, הייתי פשוט מדליק את המחשב, ורואה אותו. חודש לאחר מכן, משהו בי נפתח מחדש: התחלתי לקום מהמיטה, לצאת לחצר, פשוט לנשום. עברו כמה שבועות ויכולתי לצאת מהבית, לדבר עם אנשים.

החיים החלו לזרום לי בעורקים מחדש.

בטח אתם שואלים מה היה דווקא במילים של הרב יגאל, שנגע בי כל כך.

זו בדיוק מטרת הסיפור שלי: בכל שיחה ששמעתי ממנו, הוא דאג לשתף ולספר כמה גם הוא נשבר בחיים, כמה גם הוא חווה התמודדויות, נפילות וקשיים. המילים האלו הבהירו לי שהוא לא מדבר מאיזה מגדל גבוה, אלא הוא צמח דווקא מתוך השבר, דווקא מתוך הקושי. כשהבנתי את זה, הבנתי שגם השבר שלי הוא לא הסוף, אלא רק התחלה של משהו חדש.

כיום אני לומד בישיבה בצפון הארץ, משגשג, מצליח, משתף ומבין יסוד עמוק לחיים שלקחתי מהדמות מעוררת ההשראה שלי הרב יגאל כהן שליט"א: **הקושי שלנו הוא לא מחסום - הוא המקפצה הכי גדולה שלנו. ה' רוצה אותי שמח, מצליח, ה' יתברך תמיד אוהב אותי, ואין קרוב ממני אליו דווקא ברגעים הקשים.**

יום אחד, אבא שלי הראה לי משהו אחר. "אתה חייב לראות את הרב יגאל כהן, זה יעשה לך טוב". פתאום קרה לי משהו טוב. בפעם הראשונה מזה חודשים ארוכים, הרגשתי שמשהו בפנים מתעורר לחיים. מישהו דיבר ישירות אל הנשמה הפצועה שלי, עטף את הלב המרוסק שלי באהבה פשוטה, חמה ונטולת שיפוטיות...

בדיוק מכאן אני רוצה לפנות לרב יגאל כהן האהוב: **תודה רבה לבורא עולם ששלח אותך להיות השליח הנאמן להוציא אותי מאפילה לאורה, ומתוהו ובוהו לחיים חדשים! הרב אולי עשה את מה שהוא רגיל לעשות מדי יום ביומו, אבל אצלי בנפש התחולל שינוי מערכתי טוטאלי ותחיית המתים ממש. אני רוצה לחזק את ידי הרב מכל הלב - שימשיך להאיר את העולם, להרים נפשות שבורות מהעפר ולהחזיר להן את הרוח והחיים! בבריאות איתנה ונהורא מעליא, בבני חיי אריכי ומזוני רוויחי אכי"ר.**

ניתן לשלוח סיפורים למערכת בכתובת > anafeam3@gmail.com

לגדל בחכמה

הרב משה פינטו
ראש ישיבת 'פאר משה'
ורב שכונות צפון פ"ת

הגנה מפני הסביבה

בפרשת ויצא, לאחר שיעקב מקבל את הברכות, הוא נאלץ לברוח מעשו אחיו. אמו, מצווה עליו לברוח לחרן לבית אחיה לבן, ואביו, מצווה עליו ללכת לשם כדי לשאת אשה. אולם, חז"ל מספרים לנו שיעקב לא הלך ישירות לחרן. במקום זאת, הוא הלך לבית מדרשם של שם ועבר ו"נטמן" שם במשך ארבע עשרה שנה, ורק לאחר מכן המשיך בדרכו לחרן.

דבר זה מעורר פליאה: הרי יעקב כבר נקרא "יושב אוהלים", כלומר למד תורה כל חייו. אם כן, מה צורך היה לו ללכת ללמוד בבית שם ועבר, ועוד לפני קיום מצוות כיבוד הורים והקמת משפחה? ומדוע חז"ל משתמשים במילה "נטמן" במקום פשוט לומר שלמד?

התשובה טמונה בהבנת סכנת ההשפעה של סביבה רעה. יעקב ידע שהוא הולך לבית הארמי, מקום מלא בעבודה זרה וטומאה. הוא הבין שכל התורה שלמד עד כה, לא תספיק כדי לחסן אותו מפני ההשפעה הרוחנית ההרסנית של סביבה כזו. אפילו אברהם אבינו ירד ממדרגתו הרוחנית כשהגיע למצרים, ואפילו יהושע בן-נון נזקק לברכה מיוחדת ממשה כדי לא להיות מושפע מחברתם הרעה של המרגלים. סביבה רעה מדבקת, והטומאה מחלחלת.

לכן הבין יעקב שעליו לעלות מדרגה. הוא לא סתם "למד", אלא "נטמן" - הוא התנתק לחלוטין מהעולם הגשמי, לא שכב לישון שינה מסודרת במשך 14 שנה, ושקע כולו בלימוד מתוך התמסרות מוחלטת ועמל שאין כדוגמתו. הוא בחר במיוחד בתורתם של שם ועבר, משום שזו הייתה תורה שנלמדה מתוך התמודדות ונסיונות קשים בדור המבול, ולכן היה בה הכח לחסן גם אותו מול קליפת לבן.

תורה מיוחדת זו, שלמד יעקב במסירות נפש, היא אותה התורה שהעביר מאוחר יותר לבנו יוסף. כנאמר: "וישראל אהב את יוסף מכל בניו כי בן זקנים הוא לו", ומתרגם אונקלוס: "בר חכים הוא ליה" - כל מה שלמד יעקב משם ועבר, מסר ליוסף. יעקב ראה ברוח קודשו שיוסף עתיד לרדת למצרים, למקום הטמא ביותר, ולכן צייד אותו באותו "חיסון רוחני" עמוק שהגן עליו עצמו בבית לבן.

המסר החינוכי הוא עצום: מול תרבות המנוגדת לרוח התורה, לא מספיק חינוך שטחי. כדי להבטיח שילדינו ישארו בדרך התורה במצבי נסיון, דרוש חיסון רוחני עמוק - לימוד מתוך מסירות ועמל אמיתי. זהו הצידה לדרך שיגן עליהם בכל מקום.

כל מה שצריך זה
חיזוק לנשמה
בספר 'שיעורי הרב יגאל כהן'
תמצאו חיזוקים אמיתיים לנשמה
תשובות שמאירות את הדרך
לרכישה התקשרו>
03-8000-770
סרקו את הקוד <

לחיות באמונה

הרבנית מיטל דאודי
מרצה וסופרת

זהו סיפור חיי....

נולדתי בשנת תשמ"ה (1985 למניי') לשני הורים עליזים וצעירים שהולידו בשבילי את המשפחה שלי... ילדת סנדויץ' עם רגשי נחיתות שכל הזמן הרגישה שמפלים אותה. אני זוכרת את עצמי בגן ילדים, כל יום יושבת ליד החלון ומחכה שאמא תבוא לקחת אותי. זה זיכרון שחרוט לי עמוק, כאילו זה קרה ממש לא מזמן... למרות שעברו מעל 30 שנה! בבית הספר לא הייתי הילדה הכי 'מקובלת', היו לי חברות אמנם, אבל תמיד היתה קבוצה כזאת, גם בבית הספר היסודי וגם בתיכון, הקבוצה של 'המקובלים', שכולם רצו להיות חלק ממנה... ואני אף פעם לא הייתי.

עבדתי במספר מקומות עבודה שונים אך לא הגשמתי אף חלום גדול וברוב המקומות הרגשתי פחות שייכת מסיבות שונות, ציפו ממני לעשות דברים שהיו לי פחות נוחים, קשים לביצוע או פשוט לא מתאימים לי, לאישיותי או כישרונותיי...

אני זוכרת את עצמי בכל מיני שלבים בחיים, כשאנשים מתקשים להתחבר אליי. תמיד מצאו אותי קשוחה ופירשו את הבעת הפנים הרצינית שלי כהתנשאות, ראו בי אשה מתנשאת שאין אפשרות להגיע אליה, אין עניין ליצור איתה קשר או חברות. תמיד היתה לי (עד היום עובדת על זה בס"ד) ארשת פנים רצינית למדיי... מה שמנע מאנשים לנסות להתחבר אליי.

לפני שחזרתי בתשובה יצאתי ללא מעט פגישות ואף אחת מהן לא הובילה לזוגיות משמעותית ועד שזה כן קרה, זה הוביל לנישואין שהסתיימו בגירושין לא קלים לאחר לידת בני הבכור, לפני הנישואין סבלתי מחרדות, בעקבות הגירושין נכנסתי לדיכאון.

לאחר שנישאתי בשנית, הבאתי עוד 2 ילדים לעולם... הבן האמצעי שלי התפתח מעט שונה מאחרים והיה לו עיכוב שפתי, דבר שאילץ אותנו לרשום אותו לחינוך מיוחד ולא לחינוך רגיל כמו רוב הילדים.

שלוש הלידות שעברתי היו קשות ומסובכות וההחלמה היתה ארוכה וקשה. כ- 5 שנים עברו מלידתו של בני האמצעי ומהלידה הזאת ועד היום אני סובלת מחוסר איזון וסחרחורות נוראיות, התפקוד היומיומי שלי נפגע ואני מוגבלת באופן משמעותי בתנועות בסיסיות ביותר.

במשך שנים הרגשתי שאני חיה חיים של אחרים, הרבה מהבחירות שלי באותם ימים נעשו לאחר התחשבות בדעותיהם של הסביבה, של ההורים, של המשפחה ולאו דווקא עם התחשבות בדעותיי או רצונותיי הפרטיים...

היו לי כל מיני בעיות בריאותיות במהלך השנים.

תמיד לקחתי ללב. כל דבר. פגעו בי לא מעט במהלך השנים, אנשים קרובים ורחוקים. כל פגיעה כזאת הותירה בלבי צלקת.

עכשיו, בואי נראה איך אני מספרת לך את אותו הסיפור בדיוק, מזווית קצת אחרת...

נולדתי באשדוד לשני הורים עליזים וצעירים... דרשתי המון תשומת לב (יש שיגידו שעד היום אני דורשת לא מעט, תשאלו את בעלי...) וגם קיבלתי אותה. לא היה חסר לי דבר בתור ילדה... עם זאת, לא הייתי ילדה יחידה שכל הבית, ההחלטות וההעדפות הולכים לפי הלך הרוח שלה, היו עוד ילדים שצריך היה להתחשב ברצונותיהם ובצרכיהם ובזכות זה למדתי בחיי הבוגרים להתחשב בטובתם של אחרים, לא לשים רק את עצמי במרכז, בזכות הילדות הזאת למדתי שלא הכל תמיד יקרה לפי הרצונות והצרכים שלי באופן מושלם, שיש מקרים בהם אצטרך להתגמש, לוותר, לשחרר, לחכות, הילדות לימדה אותי את צורת ההתחשבות הזאת ואת היכולת להכיל אותה.

הייתי יושבת בכל יום ליד החלון בגן ומחכה לאמא, לא כי סבלתי כ"כ בגן ולא כי הייתי ילדה מסכנה ועזובה... פשוט היה לי בית שכ"כ אהבתי והורים נפלאים...

בבית הספר אמנם לא לקחתי חלק בקבוצת 'המקובלים' אך היו לי חברות והייתי אהובה, אמנם היו כאלה שלא התקרבו אליי מעצם המראה הקשוח והרציני... אך מי שבסופו של דבר העז והתקרב, לא הצליח שלא לגלות את התכונות הטובות שבי, החכמה, הלב הרחב, הרגישות. עם זאת, אני עד היום עובדת על עניין הפנים הרציניות ומשתדלת להיות יותר חייכנית ומאירת פנים. זה לא שאני לא רוצה! אני כ"כ רוצה! אך יש בי מן מופנמות שמקשה עליי לשבור את החומה הזאת, אך יחד עם הרצון לשנות, ודאי שעבודה והתמדה יביאו בע"ה להצלחה.

יצאתי ללא מעט פגישות ותודה לאל שאף אחת מהן לא הצליחה! תארו לכן שהייתי מתחתנת עם מישהו שהוא לא היה הזיווג שלי והייתי סובלת ממנו במהלך כל חיי הנישואין?! כמה בורא עולם ריחם עליי שלא חיתן אותי עם אף אחד מהם!

"אבל רגע, אמרת שכן התחתנת והתגרשת..." את רוצה לומר לי עכשיו, נכון?

אז איזה מזל שהתחתנתי בפעם הראשונה וזכיתי להביא לעולם את בני הבכור, המתוק, הצדיק והמיוחד שהאיר את חיי! נכון, לפרק בית זה לא דבר פשוט... גם לא עושים את זה בהינד עפעף ולא על רגל אחת... זה משבר. אך כמו כל משבר, סופו להסתיים בלידה של דבר חדש. אם לא הייתי מתגרשת בזמנו, לא הייתי מקבלת הזדמנות אמיתית לאושר... יכולתי לחיות את כל חיי בנישואין שאינם מתאימים לי. אך בורא עולם ריחם עליי וסובב את הדברים כך שהנישואין יסתיימו ואתחתן בשנית.

המשך בשבוע הבא...

נשים בהלכה

הרב נריה ברבי
ראש "ענפים בהלכה"

*2381

האם צריך להפריש חלה בחו"ל?

מצוות הפרשת חלה היא מן המצוות התלויות בארץ, וכמו שכתוב בפסוק 'והיה באכלכם מלחם הארץ'. אבל תיקנו חכמים להפריש חלה גם בחו"ל, כדי שלא תשכח תורת חלה מישראל. ובזמן הזה, אף בארץ ישראל, אין חיובה אלא מדרבנן. ומכל מקום, אין להפריש מעיסת חו"ל על עיסת ארץ ישראל.

וחיטים שיובאו מחו"ל לארץ ישראל, ועשה מהם הבצק בארץ ישראל, דינם כעיסת ארץ ישראל, והרי היא חייבת בהפרשת חלה.

לאשת חיל

נופית משולם
מחברת הספר
"תוכו רצוף אהבה"

בעל תשובה

"הרב איך אני לא אכעס?" שאל אחד מהמשתתפים בשיעור של מורנו הרב הגאון יגאל כהן שליט"א.

הרב אמר לו "כך מתחילים להיות בעלי תשובה".

כשבאים ושואלים איך אני לא אכעס, תלמד אותי הרב איך להיות כמוך... איך לא לכעוס על אף אדם בעולם ולא להתרעם על שום מציאות שנקרתה לי בדרך... זה בעל תשובה.

למה זה נקרא בעל תשובה? הרי הוא עוד לא הפסיק באמת לכעוס... הוא עוד לא נמצא בתיקון. הוא רק רוצה. זו תשובה באמת. הרצון. הדרך... המאמץ, לא התוצאה! כמה שנגיד את זה, ספק אם אנחנו מאמינות בזה באמת... אנחנו בעולם העשייה, אנחנו בני אדם, לא מלאכים ולכן מוכרח שניפול.

הביאו אותנו לכאן כדי שניפול, כן, כדי שניפול. לא כדי שנהיה מושלמות. לא כדי שלא נכעס אף פעם, הרי זה לא באמת הגיוני. הביאו אותנו לעולם כדי שנכעס - ונקום. כדי שנדבר לשון הרע - ונתחדש ונתגבר דקה אחרי. הביאו אותנו כדי שניפול - ונתחדש, ברוחנו.

יותר חמור מהעבירה זה הרהורי העבירה שאחרי... העצבות שיש לנו אחרי שנפלנו היא כוונת היצר.

ביום כיפור ביקשנו סליחה מכל הקרובים, ומה? לא ניפול שוב? לא נכעיס את אמא או אבא? לא נריב עם הבעל? לא נצעק על הילדים? כנראה שכן... כנראה שכולנו נדבר לשון הרע, כולנו נקנא או נכעס, ניפול במשהו... כל אחת לפי כבודה ומעלתה. ואז מה? אין תקנה חס ושלום? אין למה להמשיך? ניפול לגמרי?

אין סיכוי. אין סיכוי שהיאוש ינצח. הרי אין שום יאוש בעולם כלל.

לא יכול להיות שאין מפלט. אז מהי הדרך שנוכל להחזיק את הראש מעל המים? שגם אם נטבע בים של עבירות או מחשבות לא טובות, של יצרים לא חיוביים ומידות קשות לתיקון כמו אבן... מה נעשה? הרי ידוע לכולנו שהקב"ה חפץ בחיינו, הוא חפץ להיטיב עמנו יותר מכל אחר בעולם.

אין שום סיכוי שהוא רוצה שנטבע... הוא לא רוצה שנתייאש מעצמנו. אז למה הביא אותנו לפה עם כל הנסיונות והקשיים שמוכרח שניפול?! אדרבה, הוא רוצה את ההתחדשות שאחרי... הוא רוצה לראות את הדרך שלך... את הרצון שלך. את המודעות לדרך האמיתית, ואת הקימה האמיצה אחרי נפילה. בראש מורם. מוכרח שניפול ומוכרח שנקום. בשמחה ובטוב לבב.

תאיר ארץ

מזכת
הרבים
תאיר גולן

לצאת או לברוח

שבת שלום! בפרשה הקודמת, יעקב קנה את הבכורה מעשיו בנזיד עדשים ועכשיו עשיו רוצה להרוג אותו. רבקה הזהירה את יעקב שיברח! אבל בפרשה שלנו כתוב "ויצא יעקב". השאלה הנשאלת היא: למה כתוב "ויצא"? למה לא "ויברח"?? הרי יעקב במנוסה על חייו כרגע! עשיו רוצה להרוג אותו! אבל דווקא זה, בא ללמד אותנו יסוד יפה בעבודת ה'. יעקב לא ברח, יעקב 'יוצא'. יעקב אבינו יודע שיש ה' אחד, הוא מחליט מי ימות ומי יחיה, והכל ברצונו יתברך. הוא יודע ש"אין אדם נוקף אצבעו מלמטה, אלא אם כן מכריזין עליו מלמעלה", אפילו נקיפה קטנה של האצבע אי אפשר לעשות לולא רצון ה'.

אז יעקב בדרגת האמונה שלו: "ויצא". יוצא בנחת ולא בורח מאף אחד. אז עכשיו נשאל שאלה נוספת ומתבקשת: אם יעקב בדרגת אמונה כל כך גבוהה עד כדי כך שהוא לא מפחד שעשיו יהרוג אותו והוא יוצא בנחת, אז למה הוא מלכתחילה בכלל יוצא?? הרי אם רק הקב"ה יחליט מי יחיה ומי ימות, אם מישהו ירע או יטיב איתך, למה בכלל לצאת? תישאר במקום שלך ותאמין שלא יקרה לך כלום! שעשיו לא יהרוג אותך! ומכאן אנחנו לומדות את היסוד הגדול: ה-ש-ת-ד-ל-ו-ת! מעשה קטן! יעקב אבינו מאמין שהקב"ה יציל אותו, אבל הוא עושה את ההשתדלות הקטנה, את ה"ויצא", את ההשתדלות שהיא בדרך הטבע, ומשם ה' איתו. משם ה' שומר עליו. ועל אותו עניין נבין את הכתוב לנו בספר דברים: "למען יברכך ה' אלוקיך בכל משלח ידך אשר תעשה", לכאורה, המילים "משלח ידך" מיותרות. מה הבעיה להגיד שה' יברך אותנו בכל אשר נעשה? אלא שמשלח יד זו ההשתדלות! ומכאן צריכות אנו להבין, לתת רק "משלח יד" רק "ויצא" קטן בעבודת ה'. השם לא מבקש אותך מחר הרבנית הכי גדולה (הלוואי!) כרגע הוא רוצה ממך את ההשתדלות, את היציאה מאזור הנוחות שלך, את המשלח יד הקטן, ומשם הוא כבר יעזור לך, כי: "הבא להיטהר מסייעין בידו"! חשבי על דבר קטן בו את יכולה להתקדם בעבודת ה' ומשם תראי איך ה' עוזר לך. בהצלחה!

החיזוק היומי
שכולם אוהבים
איתך בכל מקום
הישר לווצאפ

הכנסו לקבוצת הווצאפ
של הרב יגאל כהן
ותהנו מתכנים מחזקים מידי יום

סרטוני ילדים ב AI | לימוד חובת הלבבות | סרטוני חיזוק ועוד...

שלחו הודעת "צרף" למספר
055-688-8060

אומנות האהבה

הרב רפאל אוחיון
מחבר הספר "הבודד והשותפה".

המנוע של השותפות

"רק אל תגיד לי עכשיו שאני צריך פשוט לעזור יותר בבית," יוסי ירה לחלל החדר עוד לפני שהספיק להתיישב כמו שצריך על הכורסה בקליניקה. הוא שקע לאחור באפיסת כוחות, עצם עיניים ונראה מותש לחלוטין. "להוריד את שקית הזבל, לעשות קניות, אפילו לשבת עשרים דקות בסוף היום ולהקשיב לה - אין לי כח לזה. לא בא לי, וכל מטלה קטנה כזו מרגישה לי כמו לסחוב שק מלט". רעייתו ישבה מולו, פגועה ומתוסכלת עד עמקי נשמתה: "אם לזרוק מילה טובה או להוריד את הזבל דורש ממך מאמץ הרואי כזה, אז מה בכלל נשאר ביניינו?".

כדי להבין את השורש של המאבק הזה, צריך להבחין בין שני ממדים שונים לחלוטין שמקיימים את הבית: ה'שותפות' וה'זוגיות'. ה'שותפות' היא המערך התפעולי של החיים - לוחות זמנים, שטיפת כלים, כביסות, פרנסה והסעות. ה'זוגיות', לעומת זאת, היא החיבור הפנימי, ההזנה הרגשית, המבט בעין והידיעה שיש לי שותף אמיתי לנפש. הטעות הנפוצה היא להתייחס אליהם כאל שני מסלולים מקבילים, בעוד שהאמת היא שהזוגיות היא המנוע ותחנת הכח שמפעילה את השותפות. כשהמנוע הרגשי כבוי והסוללה ריקה, המערכת הלוגיסטית פשוט קורסת, וכל מטלה שגרתית נחווית כעול בלתי נסבל. כמו שהסברנו בספר "הבודד והשותפה" בהרחבה.

החיבור המדויק בין שני הממדים הללו מתגלה בפרשתנו סביב הבאר בחרן. הרועים המקומיים יושבים חסרי אונים לצד עדרים צמאים, תקועים עמוק בתוך המבוי הסתום של ה'שותפות' הטכנית: "וְהָאֶבֶן גְּדֹלָה עַל פִּי הַבְּאֵר... לֹא נוּכַל". בלי שום חיבור פנימי, האבן פשוט כבדה מדי. והנה מגיע יעקב אבינו, והתורה מקפידה לתאר את נקודת המפנה: "וַיְהִי כַּאֲשֶׁר רָאָה יַעֲקֹב אֶת רָחֵל... וַיִּגַּשׁ יַעֲקֹב וַיְגַל אֶת הָאֶבֶן מֵעַל פִּי הַבְּאֵר". רש"י מציין שהוא גלגל אותה בקלות מדהימה, "כמי שמעביר את הפקק מעל פי הצלוחית".

מאיפה שואב אדם עייף מדרך ארוכה כח כזה? התשובה היא שהמפגש עם רחל הצית בו באותו רגע את אור ה'זוגיות'. כשהלב מתמלא וההזנה הרגשית קיימת, המטלה התפעולית והמעיקה של גלגול האבן והשקיית הצאן מפסיקה להיות מעמסה - היא הופכת לפעולה קלה שזורמת מתוך שמחה.

כשבני זוג מוצאים את עצמם שחוקים ומתווכחים על עול המטלות, הנסיון לתקן את המצב דרך טבלאות חלוקת תפקידים נידון לכישלון. לפני שמנסים להזיז את האבנים של השותפות, חייבים להשקיע במיכל הזוגי: בחיוך, בהתעניינות כנה ובזמן שמוקדש לחיבור נקי מניהול משימות. ברגע שהזוגיות חוזרת להזין את הנפש, פתאום מגלים שהמשאות הכבדים של הבית מתגלגלים בקלות ומפתיעה.

מפנקסו של מחנך

הרב יעקב עמר
ראש ישיבת 'שלום רב' באשדוד

קופת תפילה

בפרשת השבוע אנו נפגשים עם בחיר האבות 'יעקב אבינו' שמתחתן ונולדים לו ילדים והוא מחנך אותו להיות שבטי י-ה, מעמידי עם ישראל לדורותיהם, וכל אחד הוא סגנון אחר, וכל אחד שבט משלו.

חשוב לציין ולומר שחינוך מתחיל אצלנו, אנחנו המראה של הילדים, הבה ונתחזק בתפילה לה' שנזכה להיות להם לסמל ולדוגמא.

הרב יחיאל יעקבסון בספרו "אל תחטאו בילד" מספר: אבא שלי היה צבעי פשוט, הוא לא הבין בגידול ילדים ולא ידע לחנך, הוא קרא עברית בקושי הצליח להתפלל. אבא היה שורד שואה ואילו אני רב קהילה, איש חינוך, ר"מ בישיבה, אבל כולי בן של אבא שלי.

קופת צדקה היתה בביתנו, קופסת פח ישנה ועלובה, שהיתה תלויה מול דלת הכניסה, מידי ערב כשאבא חזר מותש מעמל יומו היה ניגש אל הקופה, מתבונן בה בריכוז מכניס ידו לכיסו ושולף שלוש מטבעות.

אבא היה בורר מטבע אחת, משלשל אל קופת הצדקה ולוחש: 'תודה ה' שנתת לי בן'.

שוב לוקח מטבע נוספת ובאותה רצינות מוסיף: תודה שנתת לי בן, בן שמברך ומתפלל. לבסוף היה משלשל מטבע שלישית ואומר: רק בקשה לי אחת שהבן ימשיך להתפלל ולברך, יותר אינני צריך כלום, כך מידי ערב לאורך עשרות שנים.

השנים נקפו וזכיתי להקים בית, מה שהלך אצל אחרים בקלות - היה אצלי קשה ביותר, לא זכיתי לפרי בטן, חלפו שמונה שנים של בכי ותפילות, השתדלויות רפואיות, עד שזכיתי לבשורת בן, ברגע שהתבשרתי על הלידה, קפצתי ממקומי, לא על מנת לבשר לאיש כי לא ראיתי איש, שטוף דמע והלום שמחה התחלתי לרוץ.

הגעתי אל בית אבא, ונעמדתי מול הקופה, כשהדמעות על לחיי, פתחתי את אגרופי הקמוץ והוצאתי פרוטה ראשונה מבין השלוש: תודה ה' שנתת לי בן.

לפתע הרמתי ראשי ומישהו עמד לידי, אבא היה שם, וגם הוא החזיק שלוש מטבעות בידו, זהו, זו הירושה שנותרה לי ממנו, אוצר גדול מכסף וזהב: קופת התפילה שליוותה אותי מאז ועד היום.

הסיפור מדבר בעד עצמו, כל מילה רק תגרע, שנזכה אמן כן יהי רצון.

מצוה • לחיות

הרב אלדד נגר
מנהל רוחני בישיבת "יגל ליבי"

משא ומתן באמונה

בפרשתנו רואים אנו שתי גישות עסקיות שונות, ואת הבדלי הרווחים ביניהם, יעקב ולבן, לבן היה עובד בנוכלות גמורה ומשנה את דיבורו, היום סוגר עסקה עם יעקב, ואחרי זמן קצר כשרואה שירוויח יותר בדרך אחרת, אז הוא משנה עסקה, כנגדו יעקב היה רך וכל פעם הסכים לשינוי בלי כעס או ויכוח, וכל פעם שלבן חשב שלטווח הקרוב הוא ירוויח יותר על חשבון יעקב, יצא שלטווח הרחוק יעקב הרוויח יותר על חשבון לבן, ואת הסוד המיוחד של יעקב איך הוא יצא המרוויח, הוא מגלה לנו בפרשה, הוא תמיד הכניס את הקב"ה איתו לעסק.

כל מי שעובד למחיתו, ובפרט מי שיש לו עסק עצמאי יודע שיש עם זה הרבה מתחים הרבה אפשרויות לרמאות ולהרוויח, הרבה לחץ נפשי להצליח להביא כסף הביתה כראוי. וזה לוקח המון מאיכות החיים, הן מצד העומס הנפשי, שמייצר הרבה פעמים תופעת כעסים מופרזת, והן מצד שעובד הרבה שעות.

והשאלה האם יש דרך לעבוד ולהישאר רגוע, שמח, שליו, ולחיות חיי משפחה כראוי?! התשובה היא חד משמעי כן! כאשר נבין שהפרנסה היא רק מהקב"ה בלבד, הוא שולט על הטבע ומחליט כמה נרוויח ולא משנה מה נעשה, ואדרבה אם נרמה, הוא יתן לנו פחות, רק אז יהיה לנו רוגע פנימי, שלווה אמיתית, מתנהלים ביושר, בידיעה ברורה שגם אם יבוא מזה הפסד, ה' יתברך יכניס לנו רווח ממקום אחר, כי מה שנקבע שנרוויח נרוויח, ואם לא נקבע אז לא יעזור אם נרמה או נעבוד שעות נוספות או נילחץ, כי גם אם נרוויח נפסיד ממקום אחר. האם זו איכות חיים לחיות כך?!, לכן חובה עלינו לשנן אמונה ולהתבונן באבותינו הקדושים שהיתה להם חכמת חיים יותר משלנו, כיצד ניהלו חיים כמו שצריך, ונזכור היטב שעל זה ישאל האדם כשיעלה לשמים אחרי מאה ועשרים, ישאלו אותו בבית דין של מעלה האם נשאת ונתת באמונה?

זה לא אבא זה האיש

בסיעתא דשמיא רבים הם הפעמים שבהם המסרים העמוקים והחדשים ביותר מגיעים דווקא מהשגרה היומיומית. במקרה שלכאורה פשוט ואינו מעניין, במעט התבוננות אפשר להבין את דרכו המיוחדת של הקב"ה בניהול העולם המופלא שבו אנו חיים.

באחת הפעמים שבהן ישבנו כל המשפחה לערב גיבוש, בתי הקטנה ביקשה לשתות מפחית (כמו הגדולים, כמובן). קראתי למלצר והזמנתי את השתייה המבוקשת.

במסגרת התפקיד החינוכי, אשתי אמרה ודרשה את אמירת 'התודה' על קניית הפחית. המשפט שאמרה בתי הקטנה הפתיע אותי דקות ארוכות. בפשטות ובתמימות השמורה לה, ענתה בתי שלא אני זה שהביא לה את הפחית: "האיש, זה שדאג לה".

לקחו לי כמה שניות לחזור מאותו בלבול שגרמה לי במשפט כה קצר.

בגיל כזה קטן, ההסבר היה קצת מיותר, אך שמחתי שהמסר שיצא מהמקרה שימש עבורי כהבנה עוצמתית ומיוחדת, שאוכל להעביר אותה גם לקוראים הנכבדים של מאמר זה.

נכון, בשניות הראשונות אפילו צחקתי לעצמי עד כמה מחשבה זו נובעת מצמצום הבנה משמעותי, אך לאחר כמה דקות נפל לי האסימון שממש, אבל ממש, אותו משפט (לפחות אני) יכול לומר או לחיות בתחושה זו, ואני אסביר.

כאשר דבר טוב קורה לנו במהלך חיינו, התקבלנו לעבודה טובה, נסגר שידוך טוב, טיפול רפואי עבר בהצלחה, העסק שפתחנו מצליח ומתקדם – מה אנו אומרים וחושבים ברגע הראשון?

לכולנו הרי מוכר המשפט לאחר טיפול רפואי מוצלח: "ידענו שהפרופסור הזה מקצועי".

אחרי סגירת שידוך כולם שואלים מי השדכן. כשעסק מצליח, כולם טורחים לומר שזו היתה הברקה לבחור בתחום הזה, וכו'.

אנחנו בעצם צועקים: "זה לא אבא, זה האיש!"

האיש שהוא שדכן, האיש שהוא רופא, האיש שהוא הבוס בעבודה.

התפללנו לבורא עולם, ביקשנו פחית שתייה, וכשהוא נתן – אנו אומרים שזה האיש.

חובתנו לזכור ולא לשכוח שכל המתנות שקיבלנו ושבעזרת השם נקבל, הן תוצאה ישירה של אבא שאוהב, דואג ומעניק לנו את כל צורכינו.

כמובן שגם לשליח שדאג וטרח מחובתנו להודות, אך עלינו לזכור בצורה ברורה מי הפעיל את אותו "איש"?

כמו שאמר בעל "חובות הלבבות":

"שיאמין שאף אחד מהברואים אין בידו לא להועיל ולא להזיק, לא לעצמו ולא לאחרים, כי אם ברשות הבורא יתברך".

שבת שלום ומבורך!

ניתן לשלוח הארות והערות על מאמר זה במייל >
karovrachok1@gmail.com

הרב אברהם יצחק

טעם להצלחה

מחבר הספר "בכל לבבי דרשתיך"

ראש כרוב

מכירים את אנשי ה-סטורי האלה? אלו שגם כשהם עושים מופע התנדבות מטורף, העין שלהם תמיד בודקת כמה צפיות ו-לייקים יש לפרסומים של האירוע?

מסתבר שזו לא תופעה חדשה.

הכירו את בנצי כבודו - הגביר העשיר שהרגיל את כולם, שבלי התואר "כבודו" - אין בנצי! הוא היה מכור לכבוד. כל שקל שהוא נתן לצדקה נשקל על פי כמות המחמאות שיקבל בתמורה.

יום אחד עלתה לו מחשבה מטרידה: "כיצד יספידו אותי אחרי מותי? האם יזכרו את כל המעשים המדהימים שלי?".

המחשבה הזו לא נתנה לו מנוח, ויום אחד הוא הגה תוכנית הזויה: הוא יביים את מותו. בדיוק כך.

הוא שיחד את הרופא שינפיק לו תעודת פטירה, וסיכם עם אשתו שתתחיל לצרוח "גוואלד" לאחר שהוא יכנס למיטה בתור "גופה". הרעיון היה פשוט: לשמוע את ההספדים בלוויה שלו, ורגע לפני שקוברים אותו - "לקום לתחייה".

העיירה רחשה כמרקחה לשמע הבשורה על פטירת הגביר.

הלוויה יצאה לדרך, וההספדים התחילו.

הגביר שכב מתחת לתכריכים והתענג. כל משפט על מעשיו הטובים גרם לו לתפוח מגאווה.

"המנוח היה עמוד התווך של העיירה"... תפח בכמה גרמים.

"הוא תמך במוסדות של תורה וחסד"... תפח בעוד חצי קילו.

"איזו יראת שמים ודקדוק במצוות"... הפעם תפח בקילו. לא פחות.

כולם הספידו אותו: הרב, השרים, הנגידים והמכובדים. והנה כבר נשמע קולו של איש חברה קדישא המכריז כי הגיע שלב אמירת הקדיש.

ופתאום, הוא נלחץ.

לא, לא מהקדיש. מזה ששכחו להספיד אותו על הנהגה מיוחדת שאימץ.

בנצי כבודו אף פעם לא אכל כרוב מחשש להיכשל בתולעים.

"איך הם לא הזכירו את הכרוב?", הוא הרהר מתחת לתכריכים. "וכי הנהגה כזאת אפשר לשכוח?! ויתרתי על הממולאים, על הסלטים עם הכרוב הלבן, ועם הכרוב הסגול, ו... אחח, אני מתחיל להיות רעב פה... אז הכרוב! איך הם שכחו את הכרוב?!".

"איך שכחתם להזכיר את הכרוב?", קרא הגביר מעל אלונקת הבר-מינן.

זה היה רגע מביך. רגע של אי שימת לב שחשף כי כתפי הגביר נושאות על גביהן "ראש כרוב"...

נקודה למחשבה: אנחנו חיים בעידן של מיתוג אישי. ישנם אנשים שכל כך עסוקים ב-איך המעשים שלהם "מצטלמים" - שהם שוכחים את המהות... הם בונים "תדמית" מושלמת, אבל בדרך מאבדים את הלב...

פתחו את הלב - לא את הטלפון. בורא עולם לא צריך תזכורות. הוא לא ישכח לכם את הכרוב...

יגל לנוער

חיזוק לנוער

הרב דוד פריוף
ראש "מרכז התחברות" ר"ג

תשובה ברב יועץ

שאלה: כבוד הרב מצוות התפילין חביבה עליי מאוד ואני רוצה מאוד מאוד ללמוד איתם, הבעיה שבישיבה לא נותנים לי, אני שוקל לעבור ישיבה, כי זה מאוד מציק לי שמונעים ממני לעשות מצווה מדאורייתא, בגלל סטיגמה. אשמח לדעתו הרב בנושא.

תשובה: שאלה חשובה! אשריך אחי היקר! אני מעריך מאוד את הרצון שלך לקיים מצוות עשה מן התורה בכל רגע, כי באמת הרבה מגדולי הדורות שיבחו את ההנהגה להניח תפילין בעת לימוד התורה גם בדורות אלו.

אך בד בבד הרי עליך לדעת יקירי ואהובי, שלא תמיד הרצונות שנראים לנו טהורים ותמימים באמת מגיעים ממקור טהור. בהרבה מן המקרים זה מגיע מעצת יצר הרע כדי להוליך אותך שולל, כמו במקרה זה שהרצון שלך לעבוד ה' מוביל אותך לחוסר הגיון מוחלט: לעזוב את הישיבה...

בא נחשוב שנייה בהגיון, וכי גדולי הדורות האחרונים לא ידעו מה המעלה הגדולה ללמוד עם תפילין? הרי ר' חיים מוולוז'ין כשהקים את עולם הישיבות הוא היה בעצמו מניח תפילין כמו רבו הגאון מוילנא, ואף על פי כן הוא הנהיג שבישיבה לא ילבשו תפילין! כל גדולי הדורות היו נגד, ועכשיו קם גדול הדור הבא ורוצה לשנות סדרי בראשית...

כלל חשוב: בחור ישיבה רציני ומוצלח, זורם עם הוראות הישיבה ולא זז מכללי הישיבה ימין ושמאל למרות שהוא חושב אחרת, כי כך עובדים את ה' בענווה אמיתית. ועוד נקודה חשובה: כאשר כולם בלי תפילין ואתה עם תפילין, זה דבר מאוד גרוע ואולי זו יותר עבירה ממצווה, שכן זה נראה שאתה יותר טוב מכולם, והגאווה היא אם כל חטאת כידוע.

באופן כללי לעשות חומרות ולהתנהג מוזר זה מחשיד אותי מאוד... כי האדם שמחמיר על עצמו נמצא בסכנה מתמדת של גאווה, מכיוון שהוא עושה יותר טוב מכולם, ואז התת-מודע משדר: "כולם בינוניים ואני הצדיק היחיד בסדום".

ולסיום: למרות שאני בטוח שגופך נקי ומחשבותיך טהורות עדיין מרן השולחן ערוך (סי' לז ס"ב) לא אהב את הרעיון עיין שם...

לכן אהוב לבי, תעשה חישוב מסלול מחדש, תמשיך ללמוד בהתמדה בישיבה הקדושה, ותתאפק לזמן שתהיה ברשות עצמך ותפתח כולל ששם כולם מניחים תפילין, וכך תפתור את רוב הבעיות, ולה' הישועה...

אוהב אותך...

בהצלחה גדולה

ניתן לשלוח שאלות לרב בנושא > anafeam3@gmail.com

אמונה בשבת

הרב גבע בן ששון
ראש מדרשיית
'גבעות עולם' בהוד השרון

הישועה מחכה שתבקש!

החנות כבר עמדה להיסגר. השעה היתה מאוחרת, ואברך צעיר, שמשלב לימוד תורה ועבודה בחנות טלפונים, עמד חסר אונים מול מסך המחשב.

הוא כל כך רצה לקנות לאשתו שרשרת יפה. הוא מצא את השרשרת המושלמת, אבל בדיקה מהירה בחשבון הבנק הבהירה לו את המציאות המרה: קנייה כזו תזרוק אותו עמוק לתוך המינוס. הוא עצם עיניים ואמר מהלב: "רבונו של עולם, אני לא רוצה להילחץ מהכסף. אתה אבא שלי, רק אתה יכול להושיע אותי". הוא הרים עיניים לשמיים, ושחרר.

דקות לפני נעילת הדלתות, נכנס לקוח עצבני עם מכשיר מקולקל. האברך היה עייף, התיקון הסתבך והלקוח איבד את הסבלנות. אבל הוא נשם עמוק, נשאר רגוע וסבלני, והחזיר לו מכשיר תקין עם חיוך.

הלקוח נרגע, הביט בו, ושלף מהכיס מעטפה: "זה בשבילך. תעשה משהו טוב לאשה, תפנק את המשפחה". כשהלקוח יצא, האברך פתח את המעטפה והצטמרר. בפנים היה בדיוק, אבל בדיוק, הסכום של השרשרת!

בפרשת השבוע, פרשת ויצא, אנחנו פוגשים את הרגע שבו יעקב אבינו יוצא לדרך לבדו, חסר כל ובלי טיפת כסף. הוא נרדם בשדה וחולם על סולם שמגיע השמימה, ושם מבטיח לו בורא עולם: "וְהִנֵּה אָנֹכִי עִמָּךְ וּשְׁמַרְתִּיךָ בְּכֹל אֲשֶׁר תֵּלֵךְ" (בראשית כח, טו). יעקב מתעורר ומבין את הסוד הגדול: גם כשאתה מרגיש לבד ומודאג, הקדוש ברוך הוא נמצא איתך בכל רגע ובכל צעד.

דוד המלך מנסח את הבטחון הזה במילים אלמותיות בספר תהילים: "עֶזְרִי מֵעִם ה' - עֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ" (תהילים קכא, ב).

כמה פעמים אנחנו טובעים בדאגות? זוגיות, פרנסה, החלטות בחיים. הנטייה הטבעית שלנו היא לרוץ לבנקים, לחברים או לפתרונות אנושיים. אבל הישועה האמיתית מגיעה רק כשמבינים שאין עוד מלבדו.

נשמה יקרה, לפני שאתה רץ לבני אדם, תרים עיניים לאבא שבשמיים. הוא כאן, הוא שומע אותך, והישועה שלך כבר מוכנה - היא רק מחכה שתפנה אליו ותבקש אותה ממנו.

עצה שמביאה תבונה

שבת שלום ומבורך אחים אהובים ויקרים שלי.

פרק ב משנה ז מלמדת אותנו דבר חשוב מאוד: "מַרְבֶּה עֵצָה, מַרְבֶּה תְבוּנָה".

אנחנו הרבה פעמים רוצים להסתדר לבד. אנחנו אומרים לעצמנו: אני כבר גדול, אני יכול, אני יודע... ואולי אפילו הוכחנו לעצמנו שכבר הצלחנו לא מעט פעמים בלי עזרה מאף אחד. אבל המשנה מגלה לנו סוד: "מרבה עצה - מרבה תבונה".

לכל אדם יש את צורת החשיבה שלו ואת ההסתכלות שלו על החיים. לפעמים אנחנו נמצאים בתוך סיטואציה ולא מצליחים לראות את התמונה כולה. אדם מבחוץ, שמכיר אותנו ויכול להסתכל על הדברים בצורה אחרת, עשוי לפתוח לנו כיוון שלא חשבנו עליו.

לבקש עצה זו לא בושה ולא חולשה - להפך. זו חכמה. כשאנחנו מתייעצים עם אדם ראוי, בעל נסיון, חכמה והיכרות אמיתית איתנו, אנחנו מגדילים את הסיכוי לקבל החלטה נכונה יותר.

וזה מתחבר למשנה שאמרנו: "עשה לך רב". כשיש לנו רב שמכיר אותנו, את הנפש שלנו, את היכולות שלנו ואת המקומות שבהם אנחנו צריכים להתחזק, העצה שלו יכולה להיות מדויקת ומשמעותית עבורנו.

אז בואו נזכור: לא חייבים לעבור הכול לבד. עצה טובה מאדם גדול יכולה לפתוח לנו דרך חדשה.

שבת שלום ומבורך

הרב יהונתן פרטוש
רב בישיבת "יגל ליבי"
וראש מדרשיית ענפים ב"ב

עלילות יגל וסבא דניאל

כותב: הרב אברהם יצחק

תַּקְצִיר מֵעַמּוּד 9:

יָגֵל מְסַפֵּר לְאַבָּא עַל הַחֹרֶם שֶׁבִּטֵּל. אַבָּא מִתְרַגֵּשׁ מְאוֹד וּמְסַפֵּר שֶׁגַּם עָלָיו עָשׂוּ חֵרֶם בִּילְדוּתוֹ... וְאִלּוּ הָיָה לוֹ חָבֵר גִּבּוֹר כְּמוֹ יָגֵל, הוּא לֹא הָיָה סוֹבֵל כָּל כָּךְ!

נראה אותך עולה

חידה
מי היה חברותא של רבי יוחנן?

תשובה מסוכות
רבי אלעזר בן רבי שמעון

הילד/ה הזוכה
משפחת בן דוד מלוד

יודעים את התשובה?
שלחו לנו לכתובת המייל ואולי תזכו בפרס
anafeamalon@gmail.com

שמחה בלב
חיים מאן

1 כמה נחת במזג אוויר סוער כזה

2 נראה לי שאפשר להפסיק ללמוד

3 עכשיו זה במקום בטוח

רוצים לראות את התשובות > דפדפו לסוף העמוד הבא > עמ' 14

יגל לילדים

פרשת שבוע לילדים

פָּרָשַׁת וַיֵּצֵא

בְּפָרָשַׁת הַשָּׁבוּעַ יַעֲקֹב אָבִינוּ יוֹצֵא מִבֵּיתוֹ וּבוֹרֵחַ מִפְּנֵי אָחִיו עֵשָׂו, שֶׁכָּעַס עָלָיו. יַעֲקֹב יוֹצֵא לְדֶרֶךְ אֲרֻכָּה, וּבַלַּיְלָה הוּא שׁוֹכֵב לִישׁוֹן בַּמָּקוֹם שֶׁבּוֹ עָצַר.

אֵין לוֹ מִטָּה נוֹחָה וְאֵין לוֹ כָּרִית רַכָּה. הוּא לוֹקֵחַ מֵאַבְנֵי הַמָּקוֹם וְשָׂם מְרַאֲשׁוֹתָיו. וְאָז, בְּאֶמְצַע הַלַּיְלָה, יַעֲקֹב חוֹלֵם חֲלוֹם מְיֻחָד: סֻלָּם מֻצָּב אַרְצָה וְרֹאשׁוֹ מַגִּיעַ הַשָּׁמָיְמָה, וּמַלְאֲכֵי אֱלֹהִים עוֹלִים וְיוֹרְדִים בּוֹ.

וְהַשֵּׁם מַבְטִיחַ לוֹ: "וְהִנֵּה אָנֹכִי עִמָּךְ, וּשְׁמַרְתִּיךָ בְּכֹל אֲשֶׁר תֵּלֵךְ".

כְּשֶׁיַּעֲקֹב מִתְעוֹרֵר, הוּא אוֹמֵר דָּבָר נִפְלָא: "אָכֵן יֵשׁ ה' בַּמָּקוֹם הַזֶּה, וְאָנֹכִי לֹא יָדָעְתִּי".

תָּארוּ לָכֶם יֶלֶד שֶׁהוֹלֵךְ לַיּוֹם הָרִאשׁוֹן בְּגַן חָדָשׁ. הוּא לֹא מַכִּיר אַף אֶחָד וְקָצָת מְפַחֵד. אִמָּא נוֹתֶנֶת לוֹ חִבּוּק וְאוֹמֶרֶת: "אֲנִי אוֹהֶבֶת אוֹתְךָ!" - אֲבָל הַיֶּלֶד עֲדַיִן מַרְגִּישׁ קְצָת לְבַד.

אֲבָל הָאֱמֶת הִיא שֶׁאִמָּא חוֹשֶׁבֶת עָלָיו כָּל הַיּוֹם. הִיא הֵכִינָה לוֹ אֹכֶל, סִדְּרָה לוֹ אֶת הַתִּיק, וְתָבוֹא לָקַחַת אוֹתוֹ בַּזְּמַן. הָאַהֲבָה שֶׁלָּהּ קַיֶּמֶת גַּם כְּשֶׁהוּא לֹא רוֹאֶה אוֹתָהּ.

וְלַהֲבְדִּיל, כָּךְ גַּם אֲנַחְנוּ צְרִיכִים לִזְכֹּר שֶׁהַשֵּׁם תָּמִיד אִתָּנוּ. גַּם כְּשֶׁאֲנַחְנוּ מַרְגִּישִׁים לְבַד, גַּם כְּשֶׁקָּשֶׁה לָנוּ, וְגַם כְּשֶׁנִּדְמֶה שֶׁאַף אֶחָד לֹא מֵבִין אוֹתָנוּ.

יְלָדִים יְקָרִים, הַשֵּׁם רוֹצֶה שֶׁנִּזָּכֵר תָּמִיד: אֲנַחְנוּ אַף פַּעַם לֹא לְבַד. הוּא אִתָּנוּ, שׁוֹמֵר עָלֵינוּ וּמַלְוֶה אוֹתָנוּ בְּכָל דֶּרֶךְ. כְּשֶׁזּוֹכְרִים אֶת זֶה, מְקַבְּלִים כּוֹחַ, בְּטָחוֹן וְשִׂמְחָה גַּם בִּזְמַנִּים שֶׁל קֹשִׁי.

שַׁבָּת שָׁלוֹם וּמְבֹרָךְ!

יומנים עם יגל וליבי

שַׁבָּת שָׁלוֹם לְכֻלָּם! אַתֶּם שָׁם? אַתֶּם שָׂמִים לֵב אֵיךְ הַשָּׁבוּעַ טָס? לֹא יָאֻמַן... אֲבָל לָנוּ זֶה הֲכִי כֵּיף - לְהִפָּגֵשׁ שׁוּב, לִלְמֹד וּלְהַחֲכִים.

יָגֵל וְלִבִּי: הַפַּעַם אָנוּ רוֹצִים לָגַעַת בַּהֲלָכָה מְצוּיָה מְאֹד וַחֲשׁוּבָה בְּיוֹתֵר.

לִבִּי: אֵיךְ עוֹנִים "אָמֵן"? וּבְעָצָם, אוּלַי נָכוֹן יוֹתֵר לִשְׁאֹל: אֵיךְ לֹא עוֹנִים "אָמֵן"? תַּסְבִּיר לָנוּ, יָגֵל.

יָגֵל: בְּשִׂמְחָה, יְלָדִים! בִּשְׁבִיל זֶה יֵשׁ לָנוּ אֶת הַפִּנָּה הַמְיֻחֶדֶת הַזֹּאת. נַכִּיר שְׁלֹשָׁה מָשָׁגִים:

1. "אָמֵן חֲטוּפָה" - כְּשֶׁ"חוֹטְפִים" אֶת הַמִּלָּה וְאוֹמְרִים אוֹתָהּ בְּמְהִירוּת וּבְלִי לְבַטֵּא אוֹתָהּ כָּרָאוּי. צָרִיךְ לוֹמַר בְּבֵרוּר: "אָמֵן". וּכְמוֹבָן, אֵין לְהַתְחִיל לַעֲנוֹת לִפְנֵי שֶׁהַמְבָרֵךְ סִיֵּם אֶת הַבְּרָכָה.
2. "אָמֵן קְטוּפָה" - כְּשֶׁ"קוֹטְעִים" אֶת הַמִּלָּה וְלֹא אוֹמְרִים אוֹתָהּ בְּשְׁלֵמוּת, כְּגוֹן שֶׁמַּחְסִירִים אֶת הָאוֹת נו"ן בְּסוֹפָהּ.
3. "אָמֵן יְתוֹמָה" - כְּשֶׁעוֹנִים "אָמֵן" בְּאֹפֶן שֶׁאֵינוֹ מְחֻבָּר כָּרָאוּי לַבְּרָכָה, כְּגוֹן בְּמָקוֹם שֶׁצָּרִיךְ לָדַעַת עַל אֵיזוֹ בְּרָכָה עוֹנִים וְאֵינוֹ יוֹדֵעַ.

לִבִּי: וָאוּ, כַּמָּה זֶה חָשׁוּב, וְכַמָּה אָנוּ צְרִיכִים לָשִׂים לֵב!

יָגֵל וְלִבִּי: עַד כָּאן לְהַפָּעַם, יְלָדִים צַדִּיקִים. שִׂימוּ לֵב מָתַי וְאֵיךְ לַעֲנוֹת "אָמֵן", וּתְלַמְּדוּ גַּם אֶת הַחֲבֵרִים.

שַׁבָּת שָׁלוֹם! ♡

מצאו 10 הבדלים

סיפורי צדיקים

מגיש: הרב מאור חוביבה

מִשְׂחָק לַחַיִּים

הַמַּגִּיד הַיְרוּשַׁלְמִי, רַבִּי שָׁלוֹם שְׁבַדְרוֹן זצ"ל, הָיָה מוֹסֵר שִׁעוּרֵי תּוֹרָה רַבִּים. פִּיו הָיָה מֵפִיק מַרְגָּלִיּוֹת, וּדְבָרָיו הַמְּתוּקִים וְהַמְעוֹרְרִים חֶדְרוּ לְלִבּוֹת הַשּׁוֹמְעִים וְחִזְּקוּ רַבִּים בַּעֲבוֹדַת הַשֵּׁם. הָיָה לוֹ שִׁעוּר קָבוּעַ לְבַעֲלֵי בָּתִּים, שֶׁהָיוּ מַגִּיעִים בְּקִבְיעוּת לִשְׁמֹעַ אֶת דְּבָרָיו.

עֶרֶב אֶחָד, לְאַחַר הַשִּׁעוּר, נִגַּשׁ אֵלָיו אֶחָד מִשּׁוֹמְעֵי הַשִּׁעוּר וְאָמַר לוֹ שֶׁלְּמָחֳרָת לֹא יוּכַל לְהַגִּיעַ. שָׁאַל אוֹתוֹ רַבִּי שָׁלוֹם: "מַדּוּעַ לֹא תַּגִּיעַ?"

הֵשִׁיב הָאִישׁ: "מָחָר יִהְיֶה מִשְׂחַק כַּדּוּרֶגֶל, וַאֲנִי רוֹצֶה מְאֹד לִרְאוֹת אוֹתוֹ".

שָׁאַל אוֹתוֹ הָרַב: "מַה זֶּה מִשְׂחַק כַּדּוּרֶגֶל?"

עָנָה לוֹ הָאִישׁ: "בָּאוֹת שְׁתֵּי קְבוּצוֹת שֶׁל שַׂחְקָנִים, וְהֵם בּוֹעֲטִים בַּכַּדּוּר".

הִמְשִׁיךְ הָרַב וְשָׁאַל: "וּבִשְׁבִיל מָה הֵם בּוֹעֲטִים בַּכַּדּוּר?"

חִיֵּךְ הָאִישׁ וְאָמַר: "הַמַּטָּרָה הִיא לְהַכְנִיס אֶת הַכַּדּוּר לְתוֹךְ הַשַּׁעַר".

הוֹסִיף רַבִּי שָׁלוֹם וְשָׁאַל: "אִם כֵּן, לָמָּה צָרִיךְ לַעֲשׂוֹת זֹאת דַּוְקָא בִּזְמַן הַמִּשְׂחָק? אִי אֶפְשָׁר לְהַגִּיעַ אַחַר כָּךְ וּלְהַכְנִיס אֶת הַכַּדּוּר לַשַּׁעַר?"

צָחַק הָאִישׁ וְאָמַר: "רַבִּי, כָּל הַחָכְמָה הִיא לְהַכְנִיס אֶת הַכַּדּוּר לַשַּׁעַר שֶׁל הַקְּבוּצָה הַיְרִיבָה, בִּזְמַן שֶׁהִיא מְנַסָּה לְהַפְרִיעַ לְךָ! אִם אֵין שָׁם אֶת הַקְּבוּצָה הַשֵּׁנִיָּה, אֵיזוֹ חָכְמָה יֵשׁ לְהַכְנִיס אֶת הַכַּדּוּר לְשַׁעַר רֵיק?" חִיֵּךְ רַבִּי שָׁלוֹם שְׁבַדְרוֹן וְאָמַר לוֹ: "אַתָּה צָדַקְתָּ! כְּשֶׁאַתָּה מַגִּיעַ בְּכָל יוֹם לְשִׁעוּר תּוֹרָה וְאֵין מִי שֶׁמַּפְרִיעַ לְךָ - הַשָּׂכָר גָּדוֹל. אֲבָל הַחָכְמָה הַגְּדוֹלָה בְּיוֹתֵר הִיא לָבוֹא לַשִּׁעוּר דַּוְקָא כְּשֶׁמַּפְרִיעִים לְךָ! כְּשֶׁהַיֵּצֶר הָרַע אֵינוֹ רוֹצֶה שֶׁתַּגִּיעַ וּמַמְצִיא לְךָ תֵּרוּצִים וְסִבּוֹת כְּדֵי לְמָנַע אוֹתְךָ מִלִּמּוּד תּוֹרָה - וְאַתָּה מִתְגַּבֵּר וּמַגִּיעַ בְּכָל זֹאת - הַשָּׂכָר שֶׁלְּךָ גָּדוֹל עוֹד הַרְבֵּה יוֹתֵר!"

שָׁמַע הַיְּהוּדִי אֶת הַדְּבָרִים, קִבֵּל אוֹתָם עַל לִבּוֹ, וּבְיוֹם שֶׁלְּמָחֳרָת הִגִּיעַ כְּרָגִיל לְשִׁעוּרוֹ שֶׁל רַבִּי שָׁלוֹם שְׁבַדְרוֹן.

הפסוק שמסתיר בפרה

מאת

הילד/ה הזוכה
ארי אזולאי
מבניברק

יודעים את התשובה
שלחו לנו לכתובת המייל ואולי תזכו בפרס
anafeamalon@gmail.com

תשובה משבת סוכות:
"וְהֵבֵאתֶם אֶת־עֹמֶר רֵאשִׁית קְצִירְכֶם אֶל־הַכֹּהֵן:"
(מתוך קריאת התורה של סוכות)

נפלאות הבריאה

שמואל קורייב

קוֹאָלָה

"הַחַיָּה הַמְּאֻשֶּׁרֶת בָּעוֹלָם"

הַקּוֹאָלָה נִרְאֵית כְּאִלּוּ הִיא תָּמִיד מְחֻיֶּכֶת, וְלָכֵן זָכְתָה לִכְנוּי הַמַּפְרִיס "הַחַיָּה הַמְּאֻשֶּׁרֶת בָּעוֹלָם". אֲבָל הַ"חִיּוּךְ" הוּא בְּעִקָּר צוּרַת הַפָּנִים הַטִּבְעִית שֶׁלָּהּ, וְלֹא הוֹכָחָה לְכָךְ שֶׁהִיא שְׂמֵחָה בְּכָל רֶגַע. גַּם כָּךְ, קָשֶׁה שֶׁלֹּא לְהִתְפַּעֵל מִן הַיְצוּר הַקָּטָן וְהַחֲבִיב הַזֶּה וּמִן הַגִּוּוּן הַנִּפְלָא שֶׁבָּרָא הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא בְּעוֹלָמוֹ.

הַקּוֹאָלָה הִיא חַיַּת־כִּיס וְאַחַת מִקְּרוֹבוֹת הַמִּשְׁפָּחָה הַקְּטַנּוֹת שֶׁל הַקֶּנְגּוּרוּ. אֹרֶךְ גּוּפָהּ הוּא בְּעֶרֶךְ 40-54 סֶנְטִימֶטְרִים, וְהִיא חַיָּה רַק בְּדָרוֹם־מַעֲרַב אוֹסְטְרַלְיָה הַמַּעֲרָבִית, בְּמִיָּחָד בְּאֵי רוֹטְנֶסְט וּבְכַמָּה אֲזוֹרִים נוֹסָפִים בַּיַּבָּשֶׁת וּבְאֵיים סְמוּכִים.

הִיא אוֹכֶלֶת צְמָחִים - בְּעִקָּר עָלִים, גִּבְעוֹלִים וַעֲשָׂבִים - וּפְעִילָה בְּעִקָּר בַּלַּיְלָה. בַּיּוֹם הִיא אוֹהֶבֶת לָנוּחַ בְּצִמְחִיָּה צְפוּפָה וּמְצִלֶּלֶת.

וְהִנֵּה הַפְתָּעָה: לַמְרוֹת מַרְאֶהָ הָעַגְלְגַּל וְרַגְלֶיהָ הַקְּצָרוֹת יַחֲסִית, קוֹאָלוֹת מְסֻגָּלוֹת לְטַפֵּס עַל עֵצִים וְשִׂיחִים כְּדֵי לְהַגִּיעַ לְמָזוֹן. הֵן גַּם מְתְאָמוֹת לִמְקוֹמוֹת שֶׁבָּהֶם כִּמְעַט אֵין מַיִם מְתוּקִים זְמִינִים, וְיכוֹלוֹת לְקַבֵּל חֵלֶק גָּדוֹל מִן הַנּוֹזְלִים שֶׁהֵן צְרִיכוֹת מִן הַצֶּמַחִים.

יֵשׁ גַּם סִפּוּר מְעַנְיֵן בִּשְׁמוֹ שֶׁל הָאֵי רוֹטְנֶסְט: מִגְלֶה אֲרָצוֹת הוֹלַנְדִּי מִן הַמֵּאָה ה־17 חָשַׁב בְּטָעוּת שֶׁהַקּוֹאָלוֹת הֵן עַכְבְּרוּשִׁים גְּדוֹלִים, וְלָכֵן נָתַן לַמָּקוֹם שֵׁם שֶׁמַּשְׁמָעוּתוֹ בְּעֶרֶךְ "קֵן עַכְבְּרוּשִׁים".

כְּמוֹ הַקֶּנְגּוּרוּ, גַּם נְקֵבַת הַקּוֹאָלָה נוֹשֵׂאת אֶת הַגּוּר בַּכִּיס. הַקּוֹאָלָה מְגֻדֶּרֶת כְּמִין פָּגִיעַ, וּכְשֶׁמַּבִּיטִים בָּהּ אֶפְשָׁר לִזְכֹּר שֶׁגַּם בַּעֲלֵי־חַיִּים קְטָנִים וְעֲדִינִים קִבֵּל מֵהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ כֵּלִים מְיֻחָדִים הַמַּתְאִימִים לַמָּקוֹם שֶׁבּוֹ הוּא חַי.

הצטרף להפצת עלוני השבת
וזכה עוד משפחות ליהנות מהתוכן
ולהתחזק - בזכותך!

- תכנים מחזקים ומשמחים
- מכניס מלא אור לבית
- מחמם את שולחן השבת

מצטרפים עכשיו להפצה

חייגו > 03-8000-770 או שלחו וואטסאפ > 053-207-2303

ניהול: תמר חכם | **עורך לשוני:** אביתר הלל | **ניקוד:** שמואל קורייב | **עימוד ועיצוב:** עינב בשארי

ניתן לקבל את העלון במייל: anafeam3@gmail.com

העלון מוקדש להצלחתם של כל חיילי צבא ההגנה לישראל ולרפואתם של הפצועים
להקדשת העלון חייגו > 03-8000770

נר תמיד
לע"נ ר' מנשה בן רחל ז"ל
ולע"נ שושנה מהין בת זיוה ע"ה

לעילוי נשמת
רפאל יעקב ישראל חי בן איריס

לעילוי נשמת
סופי חכם בת אסתר

לעילוי נשמת
סופי סופיה בת אסתר

לזיווג הגון
יעל שמחה בת אסתר